Akbaba

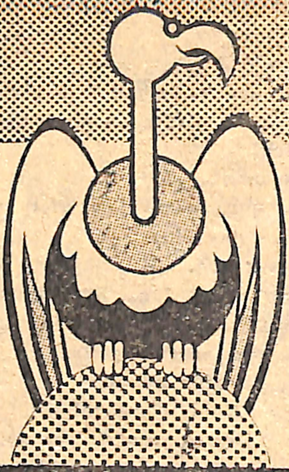
— Haydi paşam, Koalisyonun selâmeti için
şu gümüş pala'yla kurban ediverin!.

EN
FAZLA
İKRAMİYE
VEREN
BANKA
TÜRKİYE
İŞ
BANKASI
paranızın...
istikbalinizin
emniyeti

Faal 2613 - 74

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :
Aziz Nesin, Adnan Veli, Nimet Arzık, Necdet Rüştü Efe, Vâ - Nû, Selâmi Yurdatap, İlhan Selçuk, Rıfat Ilgaz, Baha Oral, Adnan Tahir, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Yaşar Özen, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Suat Yalaz, Nehar Tüblek, Semih Balcıoğlu, Cafer Zorlu, Şadi Dinççağ, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Zeki Beyner, Burhan Solukçu.

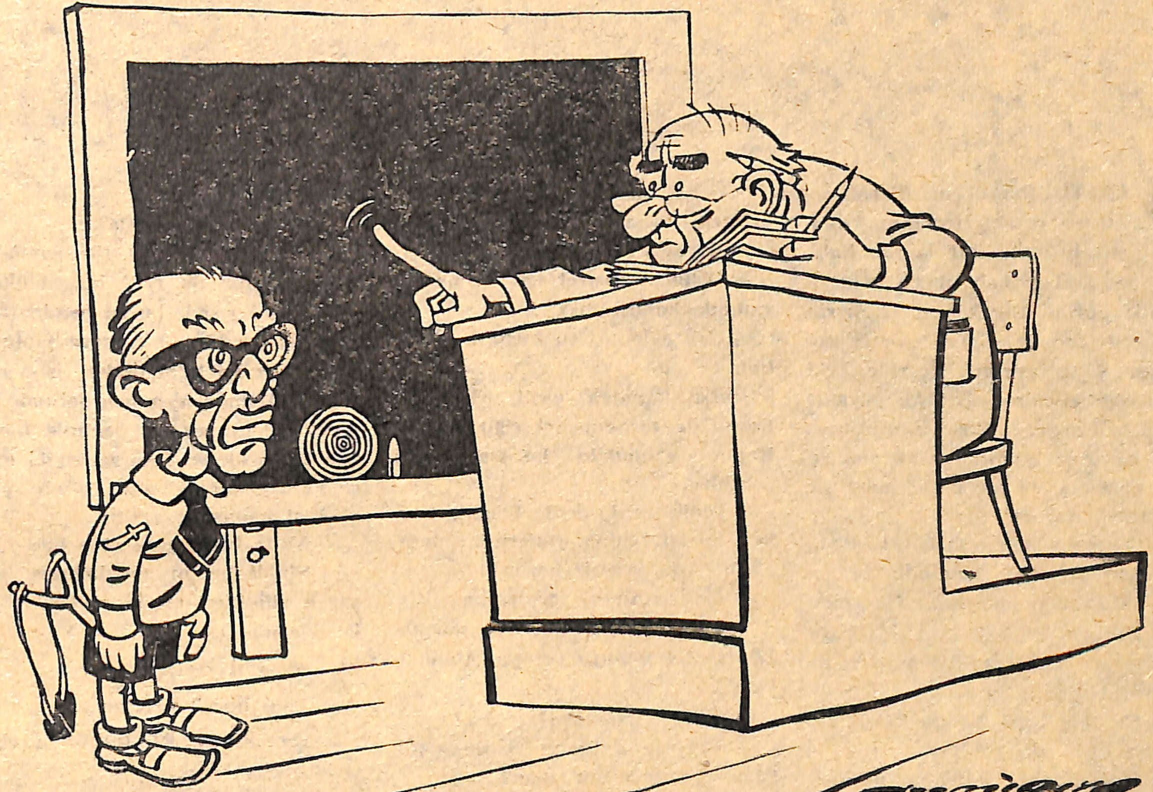
Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.
Fiatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.
Telefon : 22 18 11

İLÂN FIATI :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.
Cilt : 2 — Sayı : 42
17 Mayıs 1962
YIL : 40

Bu gazete Basın ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

— On altıncı Louis ha?... Sıfır!

Vatandaşın son derdi!

BİR yaz günü Ebülhayır'a gitmiştim. Galiba 1949 yılındaydık. Ebülhayır, Karadeniz kıyısında, Ordu'nun bir bucağıdır. Manzarası güzel, toprağı verimli, plâjı alabildiğine, kumu elenmiş altın!.. Tarlalarda mısırlar, kumral kâkülleri püskül püskül, boy atmıştı... Seçmenlerimle konuşuyordum bir gölgelikte...

Çoğu topraksız, çoğu yoksul insandı. Yüzleri ıkıntılıydı hepsinin. Zengin kasa ile zengin kafa birleşse, az zamanda çok yüz gülerdi.

Konuşma sonunda, bir yamalı ihtiyar sokuldu yanıma... Yamalı dedim. Ama, ne ceketindeki yamaları sayabilirdim, ne pantalonundakileri: Bu kadar rengi hiçbir ressam paletinde bulamazsınız... Asıl kumaş, yamalar içinde kaybolmuştu. Sanki terzi, birbirine teyellenmiş bin bir yamadan biçip dikmişti sırtındakileri... Yalnız kılığı mı?.. Her şeyi yoksuldu bu adamcağızın: Kırmızıya çalan seyrek sakalı bile.. Ağzında, etleri sıyrılmış uzun dişleri bile.. Kulağımda fısıldayan ürkek sesi bile...

Boynunu bükmüş, dudakları kupkuru, gözlerinin içi kupkuru yalvarıyordu bana:

— Mebus bey... Bir çift sözüm var mebus bey...

Belliydi ne istiyeceği: Ya döşeklere serilmiş kızına hastahanede bir yatak, ya okuma çağına girmiş oğluna bir mektep, ya Ziraat Bankasından borç, ya da benden bir yardım, bir yardımcık istiyecekti.

İkimiz için de sıkıntılı bir durumdu bu. Kolundan tutup iri yarı bir ağacın ardına çektim onu:

— Emret hemşehrim, dedim, nedir isteğin?..

Çalı parmakları sağ elimi avucuna aldı, gözlerinin içi acılarla dolu fısıldadı:

— Mebus bey, dedi, arapça ezan okunacak mı acep?..

Böylesine şaşırdığımı ömrüm boyu bilmiyorum! Sırtında mintan yoktu. Ayağında pabuç yoktu. Kursağında yağ yoktu, şeker yoktu. Cebinde metelik yoktu! Ama bir isteği vardı bu fakirin: Arapça ezan!..

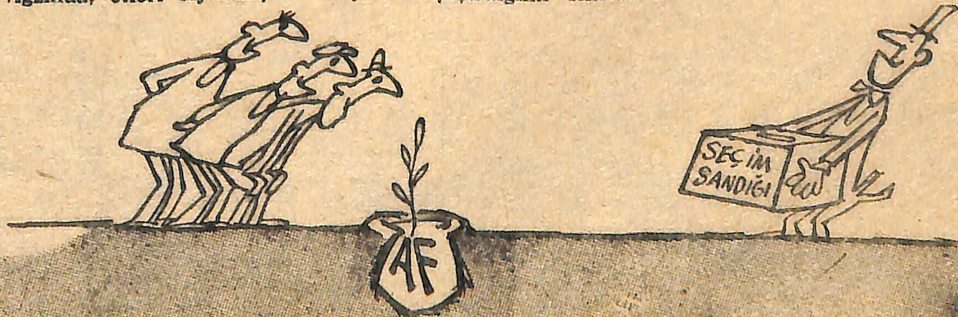
Öylesine ümitsizdi ki, değil benden, Tanrıdan bile başka bir şey istiyemezdi. Ne ekip biçecek bir avuç toprak, ne yatıp kalkacak iki gözlük ev, ne bir inek, ne bir koyun, ne bir tavuk... Tek dileği vardı bu dünyada: Arapça ezan!

Bununla, toprağın üstünde bulamadığı bütün dünya nimetlerini, toprağın altında bulacaktı!

Ebülhayır'lı ihtiyar seçmenim sağ mıdır bilmem... Ama bugün yolum düşse de onu bulsam, belki iskeletini örtemiyen yamaları yer yer erimiş ceketinin içinde büzülerek yanıma sokulacak ve belki uzamış dişleri de büsbütün dökülmüş kupkuru ağzını kulağıma yaklaştırarak, eskisinden daha dertli, eskisinden daha acı bir sesle yüzümü dağlayacaktır:

— Af yakında çıkacak mı?..

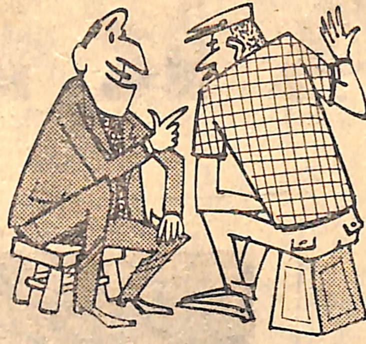
Yusuf Ziya ORTAÇ

Yatırım!

Sülüklerimize güveniniz!..

ADNAN VELİ

PLÂSTİK Şevket, merdivenli yokuşu ağır ağır tırmandı. Yokuşun bitimine bir kaç ev kala, soldaki, önü asmalı ahşap evin önünde durdu. Bir kaç sefer derin derin nefes aldı. Sonra kapıya sokulup eliyle vurdu. İçeride Zeki Müren'in «Benim güzel Manolyam» plâğı çalınıyordu. Biraz sonra ayak sesi duyuldu. Açılan sokak kapısının karanlık çerçevesinde, genç bir adam gölgesi belirdi:

— Vaaaaay babamın oğlu!.. dedi. Nerelerdesin kaç zamandır be?..

— Asıl seni sormalı... On gündür kahveye çıktığın yok ki.. Kırk lohusasına yattınsa, haber ver de şerbetini içelim...

— Gel bir içeri be Şevketciğim.. Ne iyi ettin de geldin.

— Hilâliahmer menfaatine gelmedim. İki çift lâfım var sana... Eğer aklın yatarsa, üç beş kuruş kazanırız.

— Para işi mi bu?..

— Yes dedik..

— Para işine benim aklım yatmazsa kimin aklı yatar be?..

— İyi öyleyse, meccanî para kazanmak ister misin?..

— İsterim.

— Öyleyse çık kahveye de konuşalım.

— Şimdi mi?..

— Yok, üç aylarda.. Helbette şimdi oğlum. Bu işin beklemiye tahammülü yok.

— İyi ya anam babam. Madem-kileyin bir para işi var, helbette yaparız. Lâkin burada, kapının ağızında konuşulmaz ki böyle işler.

— Onun için sana, kahveye çık diyorum ya...

— Boş ver kahvesine de, sen gel içeriye... Yabancı yok evde. Bizim baldızın kocası var. O da iyi çocuktur, ağzından lâkırdı çıkmaz...

— Olsun... Ticaret işi kimsenin yanında konuşulmaz...

— Gel öyleyse, şu taşlıkta oturalım.

Şevket kapıdan girdi. Fesliyen Kâmil de, taşlığın elektriğini yaktı. Kapının yanındaki hasırın üstüne çöktüler.

— Dinle beni, dedi, Plâstik Şevket, bu işi seninle yaparsak adam akıllı para keseriz haaaa!..

— Ne işiymiş bu, söylesene...

— Yak şuradan bir cıgara da, anlatayım. Alamanya var ya, Alamanya?..

— Hangi Alamanya?..

— Tayyare yolunun üstünde bir Alamanya yok mu ulan?..

— Şu meşhur Alamanya'yı demiyor musun?..

— Ha, onu diyorum.

— Eeee, ne olmuş?

— Alamanya bizim memleketten mal getirtecekmiş. Yaniya bizimkiler, Alamanya'ya mal satacaklarmış..

— Ne malı?..

— Esrar değil helbet..

— İyi ya, ne malı satacaklarmış?

— İlk siftah sümüklü böcek...

— Ne yapıyorlarmış sümüklü böcekleri?,,

— Haşlayıp yiyorlarmış..

— Onlarda da ne mide varmış yani...

— Elâlemin midesinden sana ne ulan?..

— İkrahlık gelir insana da, o sebebe söyledim..

— Her ne hal ise... Sümüklü böceklerden sonra şimdi de bizden sülük istiyormuş.

— Kimden istiyormuş?..

— Yani İstanbul'un tüccarından.. Eh, bendeniz de, eski bir sülükçü olmak dolayısiyle bu işi benden âlâ yapacak bir kimsenin mevcut olmadığını çok iyi bildiğimden, işbu sülükleri Alamanya'ya ben satmak istediğim için, sen de benimle beraber çalışarak en kısa zamanda epice para kazanacağımıza yüzde yüz vicdani kanaatım vardır.

— Valla benden de al o kadar...

— Şimdi benim duyduğuma nazaran sülükten başka şeyler de alacaklarmış..

— Ne gibi şeyler...

— Yani böcek üzerine...

— Hamam böceği, tesbih böceği. Öyle mi yani?...

— Benim duyduğuma nazaran, öyleymiş... Biz bu sülük işine başlarken, diyorum ki, bir de Alamanya'ya mektup yazalım. Ne cins dalgadan ne kadar istediklerini soralım. Fiyatları da öğrenelim. Mektuba cevap geldikten sonra çıkarız Kâğıthane deresine... Mezbahadan bir şişe hayvan kanı alırız, içine azıcık kınakına hülâsası katıp derenin akıntısız yerine damla damla döktün müydü, kokuyu alan sülük, bir saatlik yoldan kalkıp gelir..

— Valla kıyak adamsın be Şevket... Nasıl da aklın eriyor bu işlere?..

— Oğlum, ben ekmeğimi taştan çıkaran adamım. Bu demokrasi zamanında da para kazanamazsak, ne zaman kazanacağız yani?..

— Öyleyse Alamanya'ya bir mektup mu yazalım diyorsun?..

— Ben öyle diyorum.

Fesliyen Kâmil yukarıya seslendi:

— Ulan Erol!..

Cevap veren olmadı. Kâmil yerinden kalkıp merdivenin alt başına kadar geldi:

— Eroooool!..

Neden sonra, yukarıdan cırlak bir çocuk sesi duyuldu:

— Ne var be?..

— Ulan veledi zina... Defterinden iki yaprak kâğıt kopar da, bir kalemle beraber aşağıya getir...

Kâmil, Şevket'e döndü:

— Nece yazacağız mektubu?..

— Önce Türkçe yazarız. Ben sonra Alamancaya tercüme yaptırırım onu kahvede...

Çocuk kalem kâğıt getirmişti. Şevket dedi ki:

— Ben söyliyeyim, sen yaz, sonra temize çekeriz... Şimdilik müsvedde yazalım...

Kâmil, kâğıt kalemi eline aldı:

— Söyle bakalım...

— Yaz.. Sayın Alamanya hükûmeti, sömüklü böcek ve sülük dairesi yüksek başkanlığına..

Sayın memleketinizin, sayın memleketimizden bir miktar sümüklüböcek ve sülük almak için hazırlandığını okuyup ne kadar sevindiğimizi anlatamam. İki memleket arasındaki dostluk bağlarının bu sümüklübböcekler sayesinde daha da kuvvetleneceğine ve sülüklerimizin de iki memleketin müşterek gayeleri uğruna ve Atlantik Paktının icaplarından olarak...

— Yapma be Şevket... Siyaseti ne karıştırıyorsun?..

— Oğlum, böyle yazarsan alırlar bunlar... Biraz tav etmek lâzım...

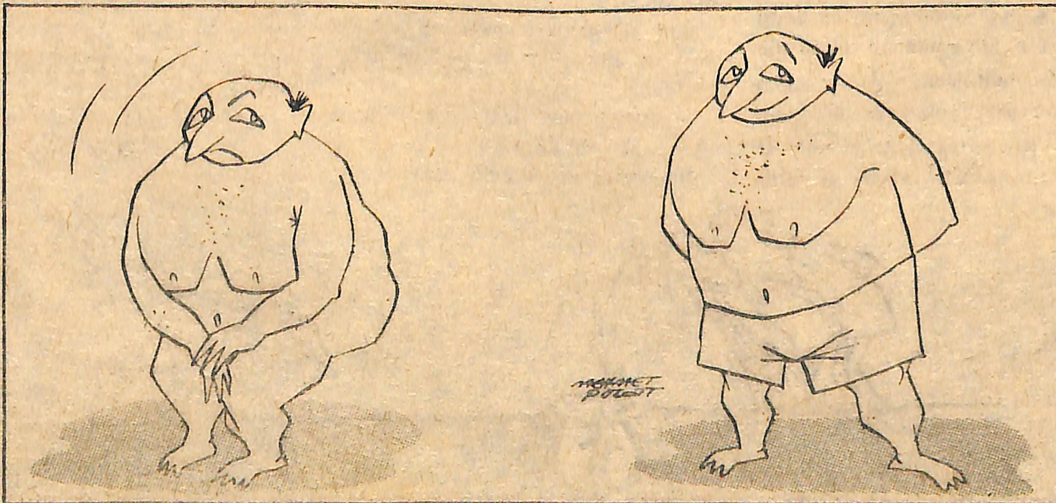
— Valla sen bilirsin... Haydi söyle yazayım.

— Yaz... Dünyanın en birinci sülükleri memleketimizde çıkmakta olup bizim sülük gibi sülük görmediğinize dört kitap üstüne yemin edebilirim. Bendeniz eskiden beri sülükçülük yapmakta olup, bu işin inceliğini gayetle iyi bilerek size şunu söyliyebilirim ki, siz şimdiye kadar çok sülük görmüş olmakla beraber bizim sülükleri asla görmediğinize yemin edebilirm. Bu sülükleri gerek tavada kızartarak, gerekse plâkisini yaparak yemek kabil olduktan mâdâ, hacamat işlerinde de kolaylıkla kullanabilirsiniz. Bizim sülükler bir defa yapıştı mı, kanının son damlasına kadar emmeden bırakmıyacakları için, sizin memlekette kan aldırmak istiyenler olursa, mutlaka bizim sülüklerden kullanmasını hararetle tavsiye ederiz.

Sizlere ayrıca hamam böcekleri almak istiyorsanız, iri kıyım hamam böceklerinden de istediğiniz kadar gönderebiliriz. Türkiye'de hamam böceği ve bilhassa kara sinek imalâtına son senelerde çok hız verilmiştir. Kara sineklerimizin lezzetini buraya gelen ecnebiyeler çok iyi bilmekte olup, siz de bunlardan alacak olursanız, son derece memnun kalacağınıza şimdiden emin olunuz.

Bizim kara sineklerimiz son dere-

Giyim eşyasında hafif ucuzlama var. (Gazeteler)

Ucuzluktan önce .... Ucuzluktan sonra!

— Biz hayvan değil miyiz, yâni?!

ce etli ve semiz olup muska böreği yaparken içine iki adet sinek koymakla büyük bir lezzet ve iştiha ile yemeklerinizi yiyebilirsiniz. Kara sineklerimizin ne kadar iyi sinekler olduğunu ispat etmek için, şunu da söyliyebiliriz ki, bizim kara sineklerimiz pek muhterem hayvanlar olup bunlara burada hiç kimse el sürmedikten başka belediyemiz de bu mubarek hayvanların hüriyetlerine katiyen karışmaz. Sizin memlekette insan haklarının iyice inkişaf etmiş olmasına karşılık, bizim memlekette hayvan hakları son derece muhterem olup bu haklara tecavüz etmeyi, hiç kimse aklından bile geçiremez.

Bu hüriyet havası içinde büyüyüp gelişen haşeratımızın sizleri ne kadar memnun bırakacağına hiç kimsenin şüphesi olmamalıdır.

Şayet ki karasinek, at sineği ve bunlardan bir numara daha üstün olan yeşil kanatlı, bol etli muska böreği sineği istiyecek olursanız, bize acele mektup yazarak ne miktarda istediğinizi acele bildirmenizi candan dileriz. Mayıs ayı bitip de Haziran ayı başlarken size bol miktarda sinek yollıyabiliriz, bütün Alamanya'nın beş yıllık sinek ihtiyacını bir ay içinde rahatça karşılıyabileceğimiz gibi, göndereceğimiz numuneleri kullandıktan sonra Türkiye'deki haşeratın hiç bir memleketin haşeratı ile mukayese edilemiyecek kadar bol ve kaliteli olduğunu da şimdiden garanti etmekle kesbi şeref eyleriz.

Mektubumuzun cevabını, İstanbul Perşembe pazarında Hoşgör Birahanesi sahibi Andon Andoniyadis eliyle Haşerat müteahhidi Plâstik Şevket adresine göndermenizi candan temenni eder, sevgi ve muhabbetle ellerinizden sıkarım sayın arkadaşım. Yengeç, kurbağa, sivrisinek, hamam böceği, tırtıl, kır faresi, tahtabiti, kene ve saire gibi ihtiyaçlarınızı da ayni adrese bildirirseniz pek memnun kalırım.

Baki âfiyette daim olmanıza Cenâbı Haktan dualar ederim bayım.

— Bitti mi abi?..

— O kadar yeter.. Sen şimdiden sülük kavanozlarını hazır et. Haftaya Kâğıthane'ye çıkarız seninle.. Hep sülükler, bizim yüzümüzden para kazanacak değil ya... Biraz da biz, sülüklerin sayesinde ekmek yiyelim...

Kâğıdı alıp katladı. Cebine koyarken:

— Yarın akşam üstü, saat altıda Manol'un kahvesine gel, dedi...

Adnan VELİ

Şeytan diyor ki

«Şeytan Diyor ki» Akbaba okuyucularının pek seveceği, pek beğeneceği yeni bir yazı köşesi olacaktır.

«Şeytan Diyor ki» yi, büyük bir gazetenin en çok okunan, en çok sevilen, en çok konuşan fıkra muharriri yazıyor.

Bu yazılarda, fikirle sanatı, düşünce ile nükteyi bir cümle içinde bulacaksınız.»

ŞEYTAN!

Bazan bir zekâ şimşeği üzerine yazar adını. Bazan bir nükte cıvasının zıpzıplarında perende atar. Bazan süzgün bir bakışın kirpiklerine tutunmuş sallanırken görürüz onu. Bazan ışıklı bir kadın kahkahasının perdeleri arkasından göz kırpar. Bazan bilgiç bir tebessüm, bazan tahrik edici bir «Hayır», bazan tuzaklar ortasında bir «Evet» dir.

Büyük anneler, küçücük parmakları ardından kendilerine cö yapan minik torunlarına en büyük iltifatlarını onun kartvizitiyle sunarlar:

— Seni şeytan seni.

Ve yaşlı öğretmenler, sınıfın dibinde kurnaz kurnaz bakınan öğrencilerini gözlüklerinin tepesinden süzerek, onun adıyla tahkikata tabi tutarlar:

— Yine ne şeytanlık düşünüyorsun orada haylaz?

Yaramaz delikanlı, babasının şikâyetlerinden, onun sayesinde gizli bir methiyenin üzerine kurulur:

— Haşarılığına diyecek yok ama, doğrusu şeytan gibi...

İçimizde bütün çerçeveleri kırıp, ufuklara taşmak isteyen odur. Denizler boyu maceraların rotasını o çizer. O takar da kalbimizi, bir nazeninin topuklarına, diyar diyar sürükler.

Görmüş geçirmiş kişilerin öğütlerinde daima aynı ikazın çınlayışını duyarız:

— Şeytana uyma...

Islak genç kız gözlerinde aynı pişmanlığın buğusu tüter:

— Şeytana uydum.

Dakikaların tiktakları arasında salıncaklar kurulur bazan kafamızda:

— Şeytana uymak veya uymamak..

Olmak veya olmamaktan cevabı daha zordur bu sorunun.

Düşüncemiz:

— Uyma, der.

Kalbimiz:

— Uy..

Ve bazan gelir gelir de aldatıverir bizi rüyalarımızda.

İblis alevler ortasında kulaklarıyla kuyruğunu oynatan bir cehennem umacısıdır .Ama şeytan, bir doyumsuz arzu, bir şımarık çocuktur içimizde gülen, isteyen ve tepinen.

İnsan olmasa şeytan olmazdı. Ama şeytan olmasa da insan olmazdı.

Şeytan Çekici

İşsizler çoğalıyor. (Gazeteler)

— Çok oluyorsunuz artık!

bu sıpadan davacıyım!

Hüseyin Korkmazgil

BENİM hep canım sıkılır. Neye sıkıldığını da bilmem. Kafamın içinde bir milyon ip ucu vardır, tutup birini çekemem. Karşımdakinin yüzüne bakıyorumdur, gözlerine bakıyorumdur, karşımdakini mıh gibi dinliyorumdur, fakat birden «Hadi söyle bakalım, ne anlatıyordum?» dese, konuştuklarımın tek sözcüğünü tekrarlıyamam. Güldüğüme bakmayın siz, sinirden hep... Bu can sıkıntısı yarım baş ağrısı gibi birşeydir bende. Kurtulamadım, kurtulamıyorum.

Cebeci'de karşılaştık.

— Canım sıkılıyor, dedim. Patlıyacağım...

— Sıkı can iyidir, dedi. Gel Kızılay'a kadar yürüyelim, açılırsın.

Hıh, açılırmışım!.. İsmet Paşa'nın açık rejimi açamadı ki beni, pabuç eskitmek açsın. Ama, nisanla birlikte kadınlar açılmağa başladılar, belki açılırız.

— Yürüyelim, dedim.

Karşı kaldırıma geçtik. Koluma girdi. Birisi koluma asıldı mı, birden hacıağalaşırım. Ya boyu benden uzundur bu yana eğilirim, ya boyu benden kısadır şu yana eğilirim. Boylarımız denk olsa bile, bu kez de uygun adım yürüyemem, o sağ atar, ben sol... Omuzlarımız koalisyon partileri gibi ikide bir tokuşur. Kadınların bizlerden üstün yanları nelerdir, bilir misiniz? Altta oldukları halde hep üstte görünmeleri, bir! Yanyana yürürken uygun adım gitmeleri, iki! Hem konuşup hem dinlemeleri, üç! Bilmem dikkat ettiniz mi, kadınların çeneleriyle kulakları birlikte işler. Şaşar kalırım, o kadar lâfı nerelerinden çıkarırlar, o kadar lâfı nerelerine doldururlar!..

Ara sokaktan iki kadın çıktı önümüze. Biri fıstıki bir tayyör giymiş, öteki etek-blûz... Düştüler önümüze, fıkırdaşıp gidiyorlar. Biz de arkalarından fıstıkî makam gidiyoruz.

— Bak, dedi arkadaş, iş var bunlarda.

— Var, dedim. Zaten iş olmadı mı kadınlarda mutlaka iş vardır!

İyice yanaştık. Keskin bir «kadın teni» yakıyor genzimizi. Bu kokular da tuhaf... Sürünen kadının cinsine, sınıfına, rengine, yaşına göre kokuyor. Bana, gözlerim yumukken bir kadını koklatsınlar, hangi mahallede oturduğunu, kaç yaşında olduğunu, sınıfını, rengini şıp diye söyleyivereyim size... Hattâ, daha başka özelliklerini de söyliyebilirim.

Arkadaş sıktı kolumu:

— Şimdi arabam olsaydı, on dakikada kapatmıştım bunları.

Fıstıki tayyörlü sarışın sertçe çevirdi başını:

— Avcunu yalarsın sen!

Arkadaş irice bir kahkaha attı:

— Eh, bazan da avcumuzu yaladığımız oluyor tabiî... Her zaman hoıoz şekeri yalanmaz ya... Ama, bu saç size hiç gitmemiş bayan. Bakın meselâ, arkadaşınızınki çok güzel.

Kadınların ikisi birden dönüp baktılar.

Bizimki makina gibi konuşuyor:

— Bendeniz bu işin ihtisasını yaptım bayan. İki yıl İtalya'da kaldım. Salonumu teşrif ederseniz, güzel bayanlara hangi tip saçın gideceğini gösterebilirim size. Kuaförönüz kim matmazel?

Yine ikisi birden döndü. Fısıldaşarak yürüyorlar.

— Çok anlayışsız bir kuaförmüş. Bu güzel yüze bu biçimsiz saç...

Kolunu çimdikledim:

— Bırak saçı be! İn aşağılara...

— Uzun boyunların saç tipi...

— Ulan in aşağılara!

Kadınlardan biri «zevzek» deyiverdi.

— Aldın notunu, dedim. Hadi sus da, rahat yürüsünler hanımlar.

Etek-blûz giyinmiş olanı bana döndü:

— Siz Hukuk'tasınız dii mi?

— Yoo... Ben Dil-Tarih'tenim. Galiba siz Hukuk'tansınız?

— Hiç de değil... Dil-Tarih'te görmediniz mi beni hiç?

Ben hemen yanına geçiverdim bayanın:

— Haklısınız, dedim. Şimdi hatırladım. Ama siz öğrenci değilsiniz... Çünkü arasıra görüyorum.

Bizim böyle birdenbire kaynatmamız fıstıkî tayyörlünün kanına dokunmuş olacak ki:

— Hep böyle yaparsın şeri, dedi. Mutlaka bir tanıdık bulursun. Ayol, yüzvermeğe gelir mi bunlara?

Bir baş sallayıp açtı adımlarını. Arkadaş ona gitti. Ama, benim ki bıraktı beni. Biz yine düştük arkalarına. Oysa, yalanım. Hiçbir yerden tanıdığım yok kızcağızı. Bana kalsa, bırakacağım uskurlarını. Fakat arkadaş bırakmıyor ki.

— İş var bunlarda, diyor. Hele yürü...

Lâf atıyoruz, lâf atıyorlar, yürüyoruz. İşi iyice cıvıttık. Hele arkadaşın çenesi hiç durmuyor. Kaldırım hovardalığının kompetanı kerata. Yapıştı mı, kene gibi yapışır. Ama, sonunda yine bana kalır ganimet. Onunki kadını tavlayıncaya kadardır. «Ulan sen enayisin be!..» derim. «Niye böyle yapıyorsun?» Gevrek gevrek güler: «Ben de bunun meraklısıyım oğlum» der. «Benim için bir kadını tavlamak en büyük zaferdir. Ondan sonrasına boşver. Ondan sonrası karga işi. Bırakırım kargalara, didiklesinler leşi.»

Çok kavga ederiz bu yüzden. Ben ona enayi derim. O bana karga der.

Yürüyüş beni biraz açmıştı. Sevinçle sıktım arkadaşın kolunu. Arkadaş bir hamle daha yaptı:

— Bayan, yemin ederim ki sizin sağ kalçanızda kocaman bir ben var.

Kızların ikisi birden:

— A... aa! yaptılar. Daha neler...

Fıstıki tayyörlü durup, döndü:

— Başka neremde var?

— Bir de, sol omuzunuzda... Bahse girer misiniz benimle?

Kızlar fıkır-fıkır kaynıyorlar.

— Ne biliyorsun be? dedim. Banyoda beraber miydin?

— Bilirim oğlum, dedi. Bayanın sol yanağında ben var. Embriyon gelişirken... Hani, blâstula, gastrula safhaları var ya...

Tayyörlü gülerek döndü:

— Eee, var ya?

— İşte o safhada, hücreler bölünürken, yarısı yanağa gider, yarısı kabaya gider. Sözlerimi her zaman ispat edebilirim. Hattâ Çiftlik'te bir ziyafetine de bahse girişebilirim. Var mısınız bayan?

Etek-blûzlu, arkadaşının kulağına eğildi:

— Var mı gerçekten?

— Aaa, ne bileyim ayol? Ayna tutup bakmadım ya...

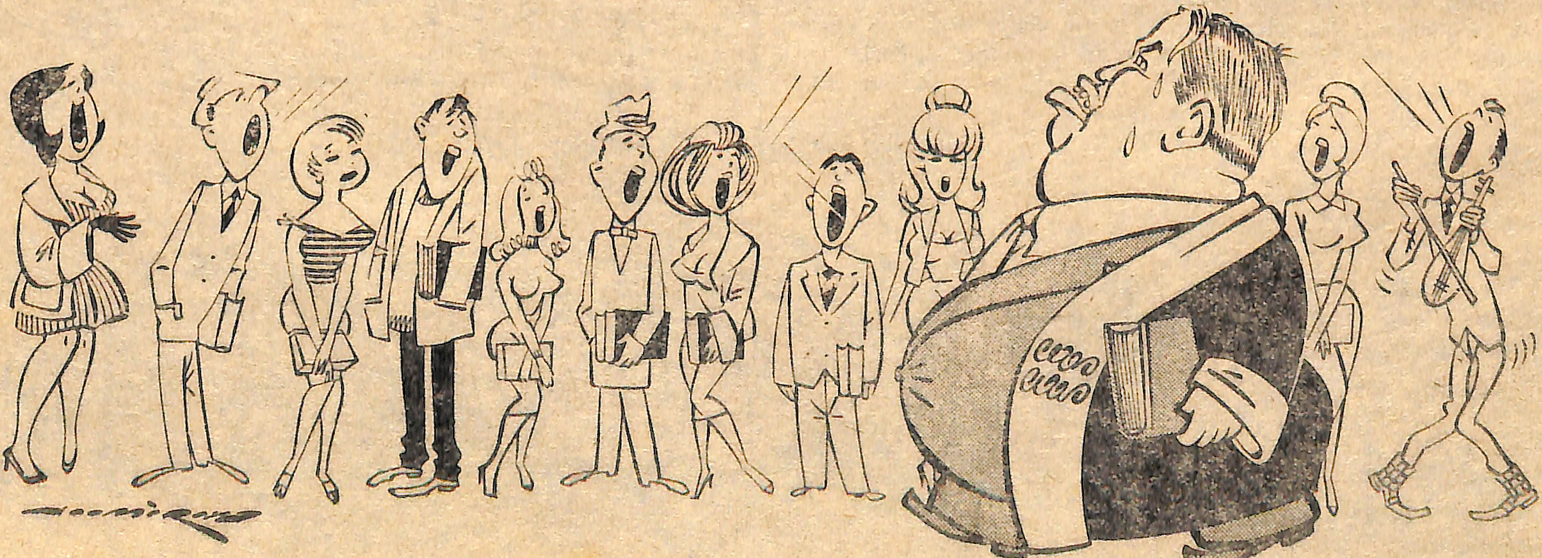
Blûzlu, kıpkırmızı gülerek, arkadaşa baktı:

— Benim nerelerimde var?

— Sizin mi? Valla uzaktan göremiyorum. Müsâde ederseniz şöyle yakından bi bakayım.

Kızılay'a gelmiştik. Bindikleri o-

Ankaralı 147 ler kürsülerine döndüler. (Gazeteler)

— Yavuz geliyor, Yaaavuz!...

tobüse biz de daldık. Otobüste onlar bizi konuştular, biz onları...

Ulus'a indik. Kızlar bize öyle alışmışlar ki, hikâyenin sonunu bekler gibi bir halleri var.

— Bırakalım, dedim, benim randevum var.

— Hele biraz daha gevezelik edelim, dedi arkadaş. Çok tatlı kızlar be...

— Ulan, tadından sana ne be?

— Yoo, öyle deme!... Henüz zaferi kazanmış değilim.

Gülüştük. Kızlar karşıya geçtiler, biz de geçtik. Biri bir sigara aldı köşeden, öteki bizi dikizliyor. Yürüdüler, biz de yürüdük. Derken, bir oğlan bitiverdi kızların burnunun dibinde. Suratı kirli tüylerle kaplı, onaltı - onyedi yaşlarında, hamal kılıklı bir oğlan. Kol düğmesi satıyor.

— Abla, dedi, eyi düğmelerimiz var...

Kızlar aldırmadılar. Oğlan düştü ardlarına:

— Verelim abla, eyi manşetlerimiz var...

Kızlar hiç oralı değiller. Oğlan bırakmıyor yakalarını:

— Alın da siftah olsun abla... Vallaha çok güzel manşetler. Hele bi bakın. Ucuz viririm abla, siftah olsun. Halis Avrupa...

Birden canı sıkıldı düğmecinin:

— Almazsanız alman be! Ne nazlanıyorsunuz yâni?

Tayyörlü sertçe döndü:

— Ne diyorsun be?

— Bişiy dediğim yok be abla... Eyi manşetlerimiz var.

Tayyörlünün birden pergelleri açtığı görüldü. Elektrik direğine sırtını verip oturmuş posbıyıklı bekçinin karşısına dikildi:

— Yakala şu sıpayı bekçi efendi, dedi. Bize sululuk ediyor bu...

Bekçi hop diye kalktı, düğmeciyi ensesinden yakaladığı gibi polis kulübesine doğru sürükledi.

— Len, eşşoğlueşşek... Halına bakmaz, Hasan dağına oduna gedersin.

Oğlanı ense - kulak, polis kulübesinin dip köşesine iteledi. İki polis vardı kulübede. Kızlar kapıya gerildiler:

— Bu sıpadan dâvacıyız polis efendi... Bize lâf attı.

Düğmeci oğlan, kulübenin köşesine sıkılmış, başına geleceği hesaplıyordu. Bir kalabalık yığıldı kulübenin çevresine.

Polislerden biri omuzundan baktı oğlana:

— Niye rahat durmazsın lan?

— Ben bişiy dimedim ağbi... Manşet alır mısınız didim.

Tayyörlü kükredi:

— Terbiyesiz! Sen kimsin ki bize lâf atıyorsun be?

Kalabalıktan biri sokuldu kızların yanına:

— Bayanların hakkı var, dedi. Lâf atanın arabası olmalı, üstü başı gıcır gıcır olmalı, meselâ şunlar gibi bi olmalı, değil mi hamfendi?

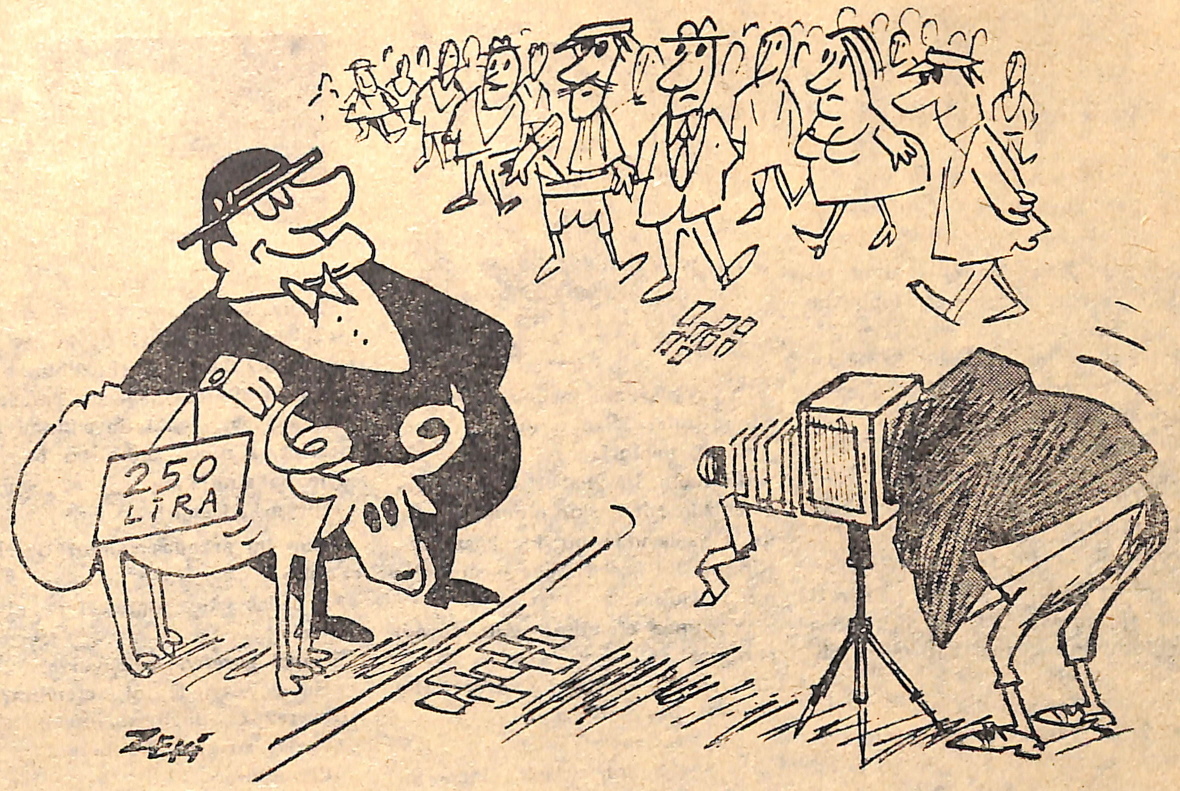
Baktım, adam bizleri gösteriyor. Usulcana eğildim bizim arkadaşın kulağına:

— Alalım voltamızı, dedim. Millet uyanmış, işler kötü...

Sessizce ayrıldık oradan. Kızlar hâlâ bağırıyorlardı:

— Sen kimsin ki bize lâf atıyorsun be? Terbiyesiz!...

Hüseyin KORKMAZGİL

YAZISIZ

Bu da Geçti

Bayram yazısı döktüren gazeteci arkadaşlarda bir surat, bir surat... Düşen bin parça oluyor. Efendim, bayram onlara bekledikleri sağlığı, varlığı, bolluğu, dirliği, düzenliği ağız tadını, gönül ferahlığını getirmemiş... Bayram dediğin böyle mi olurmuş? Ah efendim, nerde imiş o eski bayramlar!

İki gözleri, iki çeşme... Yazdıkları bayram yazılarını okudukça bayram şenliğine değil, muharrem yasına girmiş çıkmış sanıyoruz kendimizi!

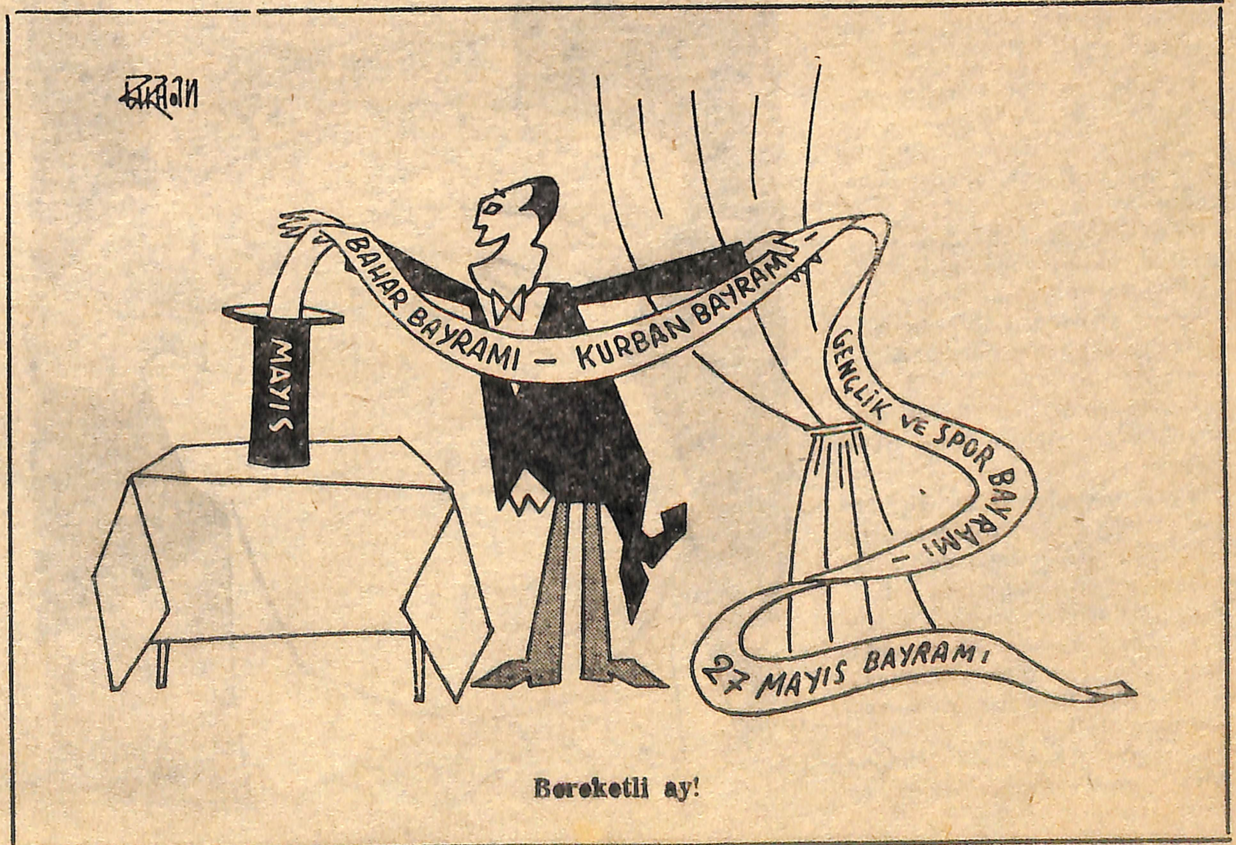
Bektaşi babası karşıdan suratı iki karış gelen dostuna sormuş:

«Suratın kime be yahu?»

«Cenazeden geliyorum da...»

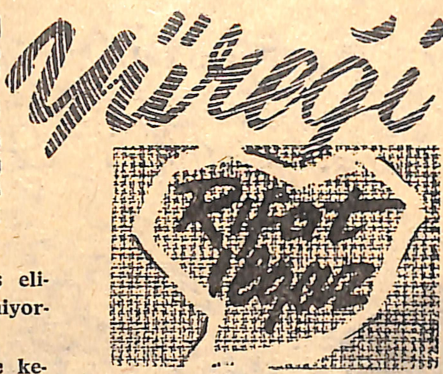
«Hadiii!» demiş, «Ben senin düğünden geldiğini de bilirim!»

Gazeteci arkadaşların düğünden değil de, cezaevlerinden mektuplarının geldiği bayramları da biliriz!

Bereketli ay!

ANA

YAZI işleri müdürü almış eline gazeteyi, ter ter tepiniyordu:

«Kim verdi bu haberi? Böyle kepazece haber mi yazılır? İki paralık ettiniz şerefini gazeteciliğin! Söyle İlhami, kim yazdı bunu?»

«Erol olacak her halde!»

«Başka kim olur! Gelince söyleyin de görsün beni!»

Yürüdü gitti odasına. Erol az sonra gelmişti, söylediler. Yüreği küt küt atıyordu. Girdi yazı işleri müdürünün odasına. Yazı işleri müdürü:

«Sen mi yazdın bunu?» Yürüdü üstüne... «Bunda yıllık gazetecisin sözüm ona. Daha bir gün şöyle eli ayağı düzgün tek bir haber yazamadın. Söyle, bakalım, nerde basmışlar bu kadını?»

«Cihangir'de efendim!»

«Cihangir'de ha? Var mı yazının içinde? Al bir bak!»

Şöyle bir göz gezdirdi yazıya:

«Affedersiniz, unutmuşum!» dedi.

«Gündüz mü olmuş, gece mi?»

«Sabaha karşı olmuştu!»

«Var mı haberde?»

Yeniden bir göz gezdirdi:

«Unutulmuş efendim!»

«Nerden aldın bu haberi? İkinci Şubeden mi?...»

«Hayır efendim, çok sağlam bir yerden duydum. On sekiz yaşında genç ve güzel...»

«Bırak şu basma kalıp, ağızdan dolma lâfları... Genç ve güzel ha!.. On sekiz yaşında olacak da genç olmıyacak... Peki ne yapmışlar bu on sekiz yaşlarındaki genç kıza?..»

«Yirmi yirmi beş yaşlarında bir gençle basılmış...»

«Şimdiii... Öbür gazeteler nasıl vermişler, bir inceliyelim!»

Erol, sinsi sinsi gülüyordu, «Ara bakalım.» dedi içinden, «Zor bulursun sen!»

Yazı işleri müdürü teker teker inceledi. hiçbiri koymamıştı:

«Salladın mı yoksa?» dedi.

«Hayır efendim, sallamadım!»

Birden yüzündeki terslik dağılıverdi:

«Aferin be Erol!» dedi. «Ne olursa olsun bir atlatma haber yakalamışsın!»

Kendi gazetesindeki haberi bir daha okudu, yeniden çatıldı kaşları:

«Be mübarek adam!» dedi, «Bir atlatma haber yakalamışsın... İyi... Hoş... Adam gibi yazamaz mı idin bunu? Etraflıca yazsaydın da birinci sayfadan verseydim, çift sütun... Bir de resim! Gazetecilik neredeee... Sen nerede!»

Telefonun zili çaldı... Çaldı da boyama yarıda kaldı, Erol hemen sıvıştı dışarı.

Telefondaki erkek sesi:

«Yazı işleri müdürünü arıyorum! Siz misiniz?» diye sordu.

«Evet, benim!»

«Efendim bir haber okuduk gazetenizde. Bir baskın olmuş da... On sekiz yaşlarında bir kız basılmış... Kimmiş bu kız? Nerede basılmış?... Adı ,soyadı?»

«Yazılmaz efendim... Adı, soyadı yazılmaz!...»

«Ey başka gazeteler yazıyor... Hiç olmazsa baş harfleri...»

«Biz yazamayız!»

«Peki efendim, nerede olmuş bu baskın?... Kızın kendi evinde mi, yoksa randevu evinde mi?...»

«Cihangir'de olmuş...»

«Yazılmamış... Sokağı... Caddesi?»

«Bilmiyoruz!»

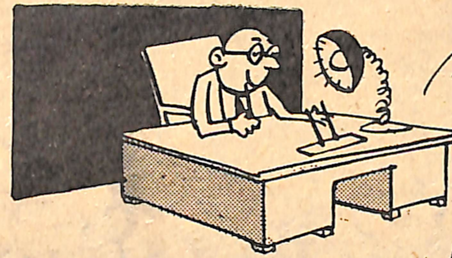
«Siz de gazetecisiniz ha!»

Küttt!... Kapandı telefon. Seslendi dışarı:

«Çağırın şu Erol'u çabuk!»

Genç gazeteci süklüm püklüm girerken:

«Görüyor musun?» dedi, «Eksik haberin ettiklerini? Herif bir yandan alayı bastı bize, bir yandan kalayı!...»

«Hangi herif?»

«Telefondaki herif! Böyle şey istemem bir daha... Yerin dibine batsın senin atlatma haberin. Yazacaksan tam yaz. Belki Savcılıktan da sorarlar. Kimden aldın bu haberi söyle bakalım?»

«Bir arkadaştan!»

«Kim bu arkadaş canım? Gazeteci mi?»

«Arkadaş işte... Gazeteci de diyebiliriz!»

«Hangi gazetede çalışıyor?»

«Hangi gazetede mi efendim?... Affedersiniz... Söyliyemiyeceğim!»

«Devlet sırrı mı bu be?»

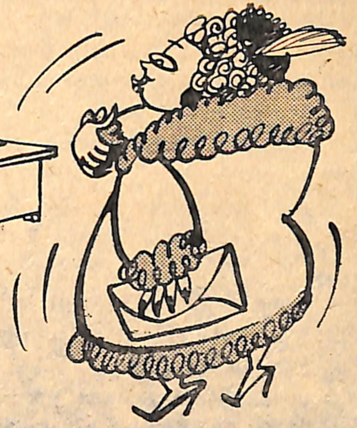
«Efendim?...»

«Söyle diyorum sana... Hiçbir şey saklanmaz yazı işleri müdüründen!»

«Efendim, bendim o!.. Onsekiz yaşındaki kızla basılan!...»

«Ne? Sen mi idin? Tuuu!.. Yazık senin kalıbına kıyafetine! Utan be, utan biraz... Böyle mi verilir bu haber be? İki satırla geçiştirilir mi bu olay? Röportaj yazar insan, röportaj! Yazık sana... Ben senin yerinde olsaydım şöyle yazardım: Yağışlı bir gece... Kaldırdım paltomun yakasını...»

«Efendim hava yağışlı değildi... Paltomu da giymemiştim!»

«Giydim, dersen kıyamet mi kopar?... İşe biraz gizlilik katmak lâzım... Ne diyorduk, kaldırdım paltomun yakasını... Önümde yirmi yirmi beş yaşlarında bir genç yürüyordu... Önünde yürüyen genç kim biliyor musun? Sensin o! Birden karşıda sarışın... Uzun boylu...»

«Sarışın değildi efendim!»

«Sarışın olmamış da esmer olmuş... Ne kaybedersin?... Derken bu delikanlı giriverdi kadının koluna... Giren kim?»

«Ben tabii!»

«Evet sen!... Ama üçüncü kişi olarak yazdığın için böyle yazmak zorundasın!.. Yazı böyle yazılır işte. Sen ne yazmışsın bakalım!..»

Gazeteyi çekti önüne. Okumağa başladı:

«Ahlâk zabıtası tarafından dün gece fuhuş yerleri sıkı bir kontrola tâbi tutulmuş, uygunsuz vaziyette on sekiz yaşlarında bir kız yakalanmıştır. Nerede? Nasıl? Saat kaçta? Sonra basma kalıp bir cümle daha... Kadın muayeneye sevkedilmiştir. Bu sevk de ne oluyor? Öğrenci mitingine polis mi sevkediyorsun be! Dikkat et biraz kelimelere!»

Telefon, sözünü bıçak gibi kesmişti:

«Evet... Ben yazı işleri müdürü... Ne dediniz?... Nerede mi basılmış? Çok mu lâzım?... Her halde bir randevu evinde... Adı mı?.. Farzet ki Hacer... Ya da Neriman... Ne fark eder?... Adresini mi dedin?... Efendiii... Burası gazete idarehanesi... Madam Kalyopi'nin randevu evi değil!»

Bir eli telefonda... Bakışlarını Erol'un gözlerinin içine dikmiş, en azdan beş dakika böyle dalıp kalmıştı. Burnu ile kapıyı göstererek gürledi:

«Çık»

Bu tek heceli emirde her şey vardı. Çok geçmeden kapıda bir tıkırtı... Yumurta gibi boyanmış bir yüz sırıttı aralanan kapıdan. Sonra bol bir kürkün içinde iri bir vücut çıktı ortaya. Kuyruklu gözler... Rimeller... Manikürler, küpeler... Yüzükler... Elli ellibeş yaşlarında bir kadındı bu. Yüzüne yapma bir hüzün sıvaştırarak sordu:

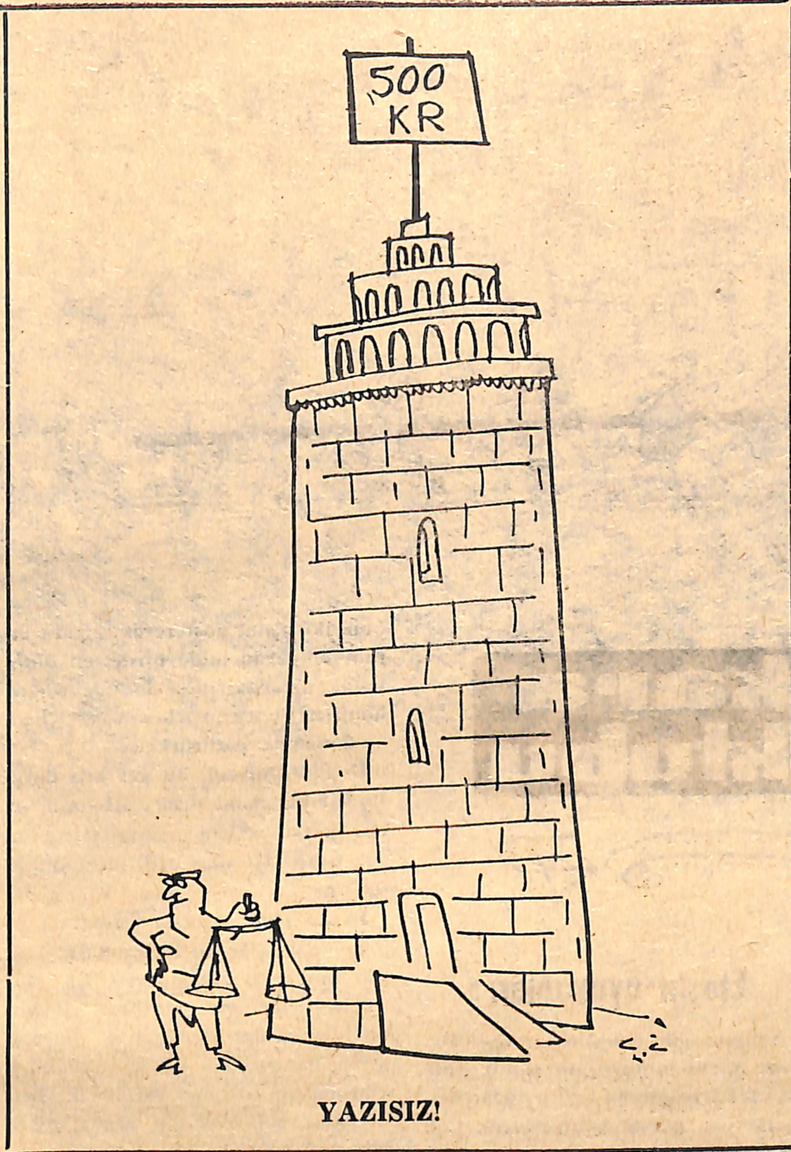
«Beyefendi!» dedi, «Üç gündür kızım kayıp!...»

Yazı işleri müdürü bir koltuk gösterdi:

«Buyurun!»

«Aç ağzını yum gözünü!»

YAZISIZ!

«Tam üç gündür... Aramadığım yer kalmadı!»

«Polise gittiniz mi?»

«Gittim... Gitmez olur muyum?... Sanki yer yarıldı da kızım içine girdi! Yok... Yok!...»

«İlân mı vermek istiyorsunuz?»

«Onu da vereceğim bu gidişle... Ne yapayım, analık... İnsanın aklına hiç de iyi şeyler gelmiyor. Bugün gazetenizde bir haber okudum... On sekiz yaşlarında... Kızımın yaşı da tam onsekiz...»

«Aman hanımefendi... Allah göstermesin!»

«Ah! Beyefendi. Hayatta olsun da... İnsan buna bile razı oluyor... Siz bilmezsiniz... Ana yüreği... Efendim haberiniz biraz noksan... Hangi mahallede olmuş bu baskın... Hangi sokak, kaç numarada?»

«Durun, hanımefendi, bir dakika!» Zile bastı. Odacı girmişti içeri: «Çağırıver şu Erol'u, çabuk!» dedi, sonra bayana döndü:

«Size gerekli bilgiyi bu genç arkadaş verecek. Müsaadenizle!»

Çıktı dışarı. Erol yazı işleri müdürünü bulamadı masasında. Sonra koltuktaki bayana ilişti gözü. Tanımıştı:

«Oooo!...» dedi, «Nermin ablacığım, ne var, ne yok?... Nasıl gidiyor işler bugünlerde?... Sıkıştırıyorlar mı? Aldırma! Gevşer yakında. Neredesin şimdi? Şişli'de mi, Maçka'da mı?.. İşittiğime göre dağıtmışsın civcivlerini, arıyormuşsun! Toplayabildin mi bari?... Var mı elinin altında bir şeyler?..»

Rıfat ILGAZ

SUYA ÇIZGI

YAŞAR ÖZEN

Uyusun da büyüsün

On beş Ekim bin dokuz yüz altmış birden bu yana, acayip bir sistemin içindeyiz.

Memleket yönetimi bakımından görüşleri tamamen farklı, birinin programı, öbürüne zıt, idealleri bambaşka iki grup, bir araya gelmiş, tebessüm pozu altında, birbirlerine dişlerini göstererek, vaziyeti idareye çalışıyorlar.

Adalet partisindeki bazı milletvekillerinin, şenlik çıksın diye ikide bir, ortak hükûmete çelme takarken, attıkları çığlıklar da, gazete sütunlarında puntolaşıyor: Koalisyon yürüyecek!

Doğru söylüyor politikacılarımız. Biz de aynı şeyi düşünüyor ve söylüyoruz.

Aman, biraz daha gayret gösterilirse, koalisyon gerçekten gümbür gümbür bir yürüyecek ki...

Yuva!

Gazeteler apartman katı dağıtıyorlar.

Gerekçe de şu: Her aileye bir yuva!

Apartman katı, tabiî, sedirde ayaklarınızı uzatmış, ense yaparken gelip sizi bulmuyor. Şu devirde gıdanızdan, üst başınızdan kısıp, kat dağıtan kaç gazete varsa, o kadar yirmi beş kuruş vererek, kupon biriktireceksiniz.

Kuponlar birikince, çekilişe katılacaksınız. İsabet, seksen binde, yüz binde bir ihtimal!

Hadi baylar çekiliyor. Her aileye bir yuva!

İyi dalga vallâhi bu. Bir devirde, politikacılar yapıyordu yuvamızı. Şimdi de bunlar yapıyorlar!

Kilolar

Karma hükûmet kurulduğundan beri, Adalet partililerin ağzından bir sakız. Boyuna balonlarını şişiriyorlar: Koalisyondan çekiliriz.

Bu politik tehdide paralel olarak, teşkilât da merkeze baskı yapıyor. Çekil!

Aman efendim çekil! demenize lüzum yok. Memleket için katlanıyoruz. Yoksa çok ağır geldiğiniz bizlerce malûm.

Divan-ı Fecr-i Âti

Biri genç, öteki orta kıvamda; tanınmış iki fıkra yazarı. Şimdi soracaksınız neleriyle tanınmışlar, diye! Söyliyelim: İmzalarıyla, güzel yazılarıyla, nihayet içmeleriyle tanınmış iki fıkra yazarı, Divan otelinin barında, taburelere tünemiş, mûtat veçhile viski yudumluyorlar. Divan da, o gün pek kalabalık.

Değerli yazar, dostumuz Naci Sadullah, taburelerde viski içen iki fıkra yazarından genç olanına garsonla şu haberi yolladı.

«Kendisini hiç olmazsa Fecr-i Âtide göreceğimi sanmıştım. Çok üzgünüm. Divanda buldum!»

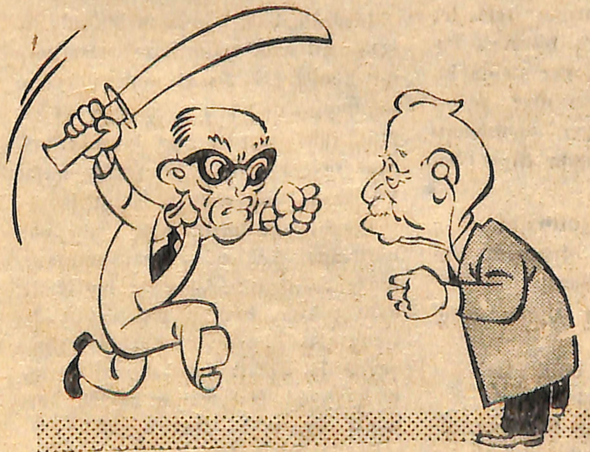
Allah rızası için

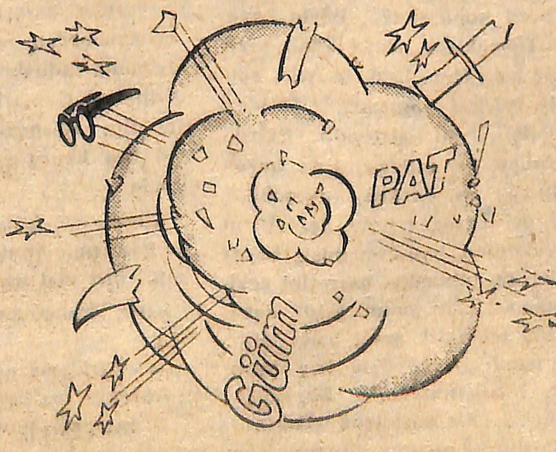
Ankara sokakları, dilencilerden geçilemeyecek haldeymiş.

İlgililer, dilencilerle nasıl baş edeceklerini bilemiyorlarmış.

Biz de, son aylarda bazı politikacılarımızdaki değişikliğe şaşıp kalıyorduk.

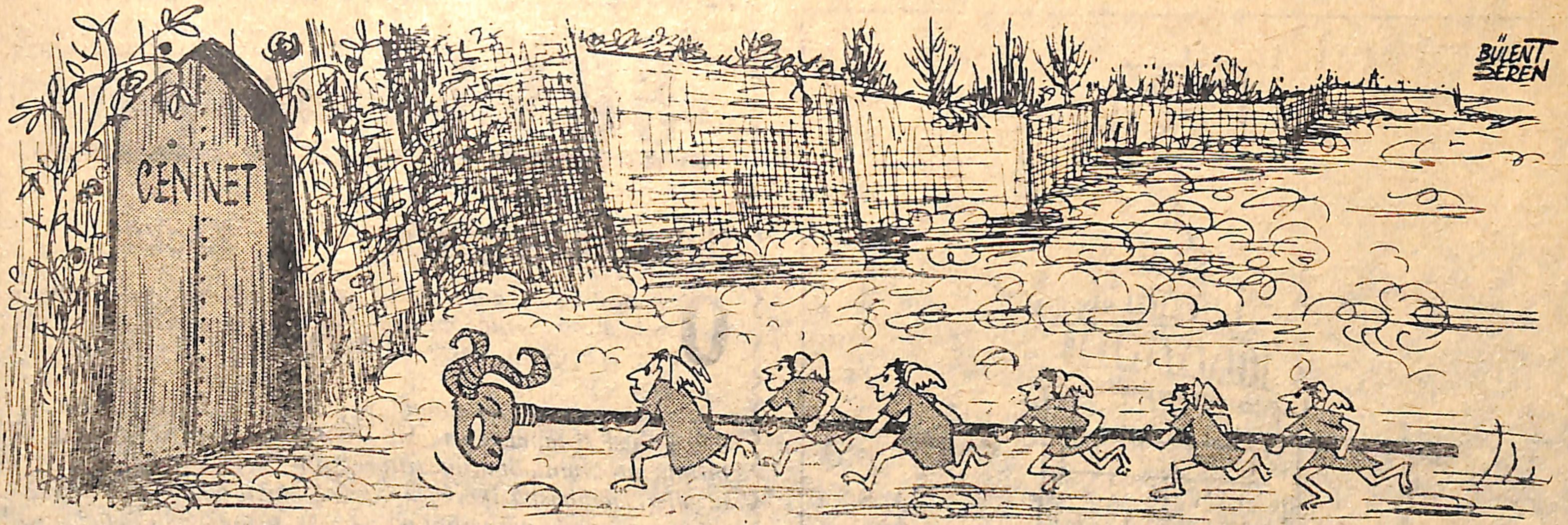
Niçin dilenci politikası izlediklerini şimdi anlıyoruz.

Politika masalı : Bir varmış bir yokmuş!

YAZISIZ!

Ankara Mektubu

Sevgili okurlarım,

Sizinle dertleşmek susuzluğundayım. Sızıldanmaktan bıktım, kendi gönlümün ağlama duvarında...

«Memleketin kaderiyle oynanmaz efendim, oy-nan-maz!...» Lâfın çok edildiği yerde, işler, lâfın tıpatıp aksine işler... Ben bunu hayatın, çevirebildiğim sayfalarında gördüm... Burda da görüyorum... Bizde herkes oynuyor memleketin kaderiyle, oynamıyan yok şu arada... Ben de, o da, bu da, şu da... En hatıra gelmiyecek kişiler... Bu birinci noktayı koydu mu? Koyduuuk!...

Atlıyalım noktaların ikincisine... Koalisyon, sallanıyor, kolan vurulmuşcasına sallanıyor, fırtınaya tutulmuşcasına sallanıyor, Demoklesin (Hay fıkara Demokles!...) kılıcınca sallanıyor (bıktık o kılıçtan... Sallanmaktan başka işi gücü yok...) Genel sallantıdan beynimiz de göynümüz de öylesine karıştı ki, «aman dağılsın da şu koalisyon denilen geçimsizlik, biz de kurtulalım» demeğe başladık, postlar gibi serilmiş, yamyassı adalar gibi serilmiş, dalkavuk sırtları gibi serilmiş bezginlikle... Bundan alâsını gözünün önüne getirir misiniz bezginliğin?... Getiremezsiniz!...

Bu satırlar çıktığında belki dağılmış olacak tatbikatı bizde geçimsizlik olan koalisyon... (amma zannetmem, daha bir düğümlük pamuk ipliği bulunur!) Bir tek anlamında mutabıkız, kazma kürek, yıkım döküm işbirliğinde...

Bu bir patlama... Patlama fazla «mizahi» olmaz... Siz de benim gibi patlıyorsunuz değil mi?... Gelin patlama koalisyonu kuralım!... Kuralım da dünya görsün hep birden nasıl patlanır!...

Kardeşlik mi?

İz silmek kolay mı ekselâns?... Bunu, birkaç ay önce Türkiye'yi terkeden Yunan Büyükelçisine söylüyorum... Adamcağızın son sözleri ni (ömrünün değil), sınırı geçmeden son sözlerini her geçen gün, bir yol daha derine kakıyor beynimde...

«— İnşallah» demişti, «sizdeki partiler arasındaki kin, bizdeki, bir zamanki partiler arası kine dönmez... Hâlâ izlerini yokedemiyoruz. Kardeş kardeşe düşman olmuştu. Örneği uzaklarda aramağa ne hacet?... Ben, süt be süt kardeşimle hâlâ konuşmuyorum!...»

Hey büyükelçim!... Ne kardeş küskünlüğü?... Biz bir şeyde ileri gittik mi, ilerinin ilerisine gideriz... Kardeşlik ne demek bir kere?...

Hımmm!.

İsmet İnönü'nün son açıklaması, tekerleklere yağ, yaralara merhem, kırıklara alçı olmadı... Şaşan oldu, ama ben, şaşana şaştım, «Bu ne bitmez, bu ne yorulmaz, bu ne gözü açılmaz şaşkınlıktır böyle» diye... Ne demişti, on sene müddetle, muhalefetteyken İnönü?... Ne diye yırtınmıştı?... «Bizim de fikrimiz vaar, bizim de fikrimizi alın» diye yırtınmıştı... İktidarda, şey diyor... şey... dilim varmıyor... «Fikir almak ihtiyacında değilim» diyor... Ne desin?... Seçimlerdenberi kaç ay boşa aktı?... Kasım, Aralık, Ocak, Şubat, Mart, Nisan... 6 aylık iktidar nasıl konuşsun?... Böyle konuşur... Demoklesin kılıcı ömür verir de, bir iki yaşına basarsa hele, böylesinin böylesi konuşur... İktidar, muhalefetin zıt kardeşidir, fikirde de, görüşte de, tatbikatta da, hayda da, huyda da, makam otomobilerinde de, beyaz trende de. (Uzun zamandanberi bahsetmemişiz beyaz trenden de bilmeden hasretini çekiyormuşuz... Bir yakın geldi bana lâfı, bir sempatik geldi bana lâfı... İçim ısındı...) Ne öyle kaş çatıp dudak büküyorsunuz?... Söylediğime mi?... Siz söyletene bakın!... «Başlarımıza» cevap veriyorum içimden...

Efesin uyuyanları :

Adamın adı Durand mıydı, Dupont muydu bilmiyorum şimdi. Süreyya Pavyonunda bizim twistçiler, pistte boa güreşi yapıyorlardı. Çok affedersiniz ama, twist «biz bize benzerim» ülkesinde bu şekle girdi. Hanımların saçları birer ruhsuz yün yumağıydı, sarı, siyah, turuncu... Kösele kösele bonfileler mecalsiz bıçaklara direnmekteydi tabaklarda, havuç karecikleri, bezelye yuvarlacıklarını kenarlara ite ite...

Bir masa vardı ortalarda. İşte Durand mı Dupont mı, orada oturuyordu. Karşısında dizi dizi Ahmed vardı, Mehmed vardı, Murat vardı, Yusuf vardı. Hiçbir esmer Fatmanın veya sarışın Ayşenin varlığı havayı yumuşatmıyordu, bakışla, gülüşle, sohbetle... Esmer Fatma, sarışın Ayşe, evde kilit üstüne kilit, oturuyorlardı...

Dupont - Durand, son zamanların dünyasının özü, sözü, kaynağı, ruhu turizm denen şeyin uzmanıydı ve yorucu pazarlıklardan, terletici tartışmalardan sonra Süreyya Pavyonuna indirilmişti, yer altına indirilircesine, ağırlansın diye, gevşesin diye, eğlensin diye, memleketten hoş hâtıra götürsün diye gönlünde...

Gönlü, hoş hâtıra götürsün diye de karşısına Ahmedi, Mehmedi, Yusufu, dizi dizi dizmişlerdi...

Kırık fransızcasıyla Ahmet sözü aldı:

— «Türkiyeyi nasıl buldunuz?..»

Güzelim İngilizcesiyle Yusuf:

— Bu paviyonun adı Süreyya, diyordu, cevher yumurtlarcasına...

Mehmet konuşmuyordu, yalnız otuz iki dişini göstererek, cıgara ikram ediyordu ikide birde, en olmıyacak anlarda, meselâ adamcağız, bonfilesiyle çarpışırken veya içkisini dudağına götürürken...

Dupont-Durand, bu yer altı dâvetinden kendisini dışarı attığının ertesi günü: «Sizin memlekette ne çok bekâr varmış» dedi bir tanıdığı hanıma...

Başka türlü düşünemezdi...

E, artık, Efes'in uyuyanları, uyanın bugünün dünyasına!.. Çok tuhaf intibalar bırakıyorum elâlemde... Fransalardan kalkıp, buraya gelen uzman, bu kurak selâmlık masalarının zevkine varamaz... Belki sizler, çok, çok bol, ağırladığınız misafirden bol Wiski çektiğiniz için, dünyayı «Wiskirenk» görürsünüz, (ne güzel renk değil mi, şişede yanık yanık güneşler gibi durur Wiski...) amma o sıkılmıştı düpedüz... Hani dünyada kadın denen bir cins vardır, en nezih mânasında... Ağa ağırlamıyorsunuz ki, erkekçe... Ağa ağırlasanız bile, «konsomatris» getirtmek icabederdi, di mi?..

Hoca!

«Koalisyon ateşe yanar, hanımlar başlarını tarar!...» Atasözü diye söylemiyorum... Yooo!... Bu kadar elâlem birbirine düşüyor, birbirine giriyor, ohooo, hanımlar, hâlâ kendi dertlerinde... Bu kadar mürekkep dökülmesine rağmen, makam arabalarında, hizmet arabalarında, berberlere taşınıyorlar durmadan!

İnsanın, bazı kapıların önünde dikilip, çıkacak hanımlara: «Berbere mi hemşire?» diyesi geliyor... Ondan sonra da «Al şu beş veya on kâğıdı, taksi parası yap kocana kıyma» diyesi geliyor... Yalnız onlar kıyılmağa çok müsait, çoook!...

Sevgili okurlarım, size ağırında, hafifinde, Ankara'nın havasını vermeğe çalıştım... Ağırı da hafifi de, aynı çekide, hanımı da, Vekili de, Gene «çıt» çıkmıyor, herkes akılsız veziri de, aktarı da, doktoru da aynı havada... Geleceğiniz parlak, şüpheniz olmasın!... Benim yok!

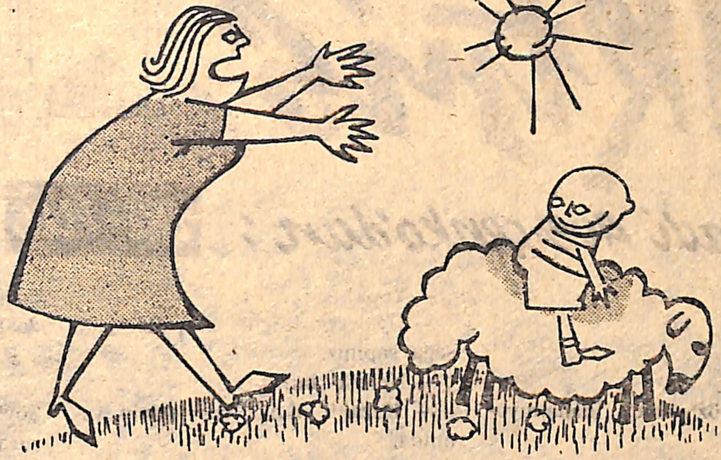
Sağlıcakla kalın...

Nimet ARZIK

Bayram HATIRASI

YAZISIZ !

— AAA ! İN BAKALIM, GÜNAH DEĞİL Mİ HAYVANA ?!...

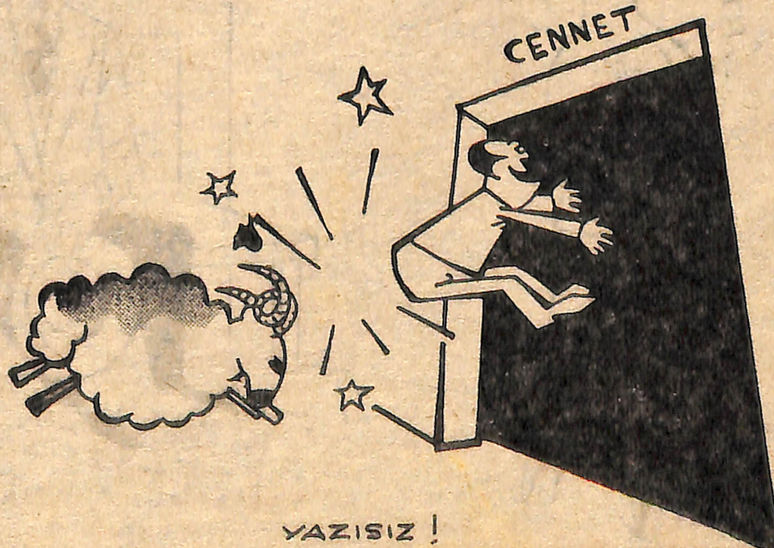

YAZISIZ !

ÜMİT !

YAZISIZ !

Aktris

Arkadi Averçenko'dan: vâ-nû

— Vaaay!

— Vaaay!

— Siz ha?

— Ben ya!

— Vallahi gözlerime inanamıyorum.

— İnsan bu kadar güzel gözlere karşı nasıl itimatsızlık gösterebilir? Hanımefendi?..

Bu konuşma, Beyaz Rusların Türkiye'ye göç ettikleri devirde, Petersburg dram artistlerinden Anna Mihailovna ile benim aramda, Beyoğlunda, büyük caddede geçiyordu.

Genç kadın, sahne alışkanlığı ile yüzünde binbir ifadeyi birden canlandırdı.

— Sizinle görüşmek istiyorum, Arkadi, dedi. Ziyaretime gelin de, karşı karşıya bir çay içelim...

— Memnuniyetle efendim. Nerede oturuyorsunuz?

Dünyanın İstanbul'dan başka herhangi bir şehrinde bu suale cevap vermek pek basitti. Filân sokağın, falan numarasında diye kısaca adres verilir. Ben de aktristen bu nevi iki kelimelik cevap bekledim, lâkin Ana Mihaiolovna kaşlarını çatarak:

— Ha... - diye düşündü. - Nerede oturduğumu size anlatmak hayli meseledir. Şaşlık Başlık mahallesinin nerede olduğunu biliyor musunuz?

— Yook..

— Öyleyse Küçük Sarı Mescit'te sağa sapınız.

— Nerede bu?

— Kazanlı Molla çeşmesinin yanında.

— O da ne demek?

— Anlaşıldı, anlaşıldı. Sizin bir şeylerden haberiniz yok. Cebinizde kâğıt kalem var mı?

Ahali bize çarpa çarpa geçiyordu. Beyoğlu caddesini baştan başa dolduran muhacir Beyaz Ruslar, üçer, beşer karşı karşıya geçmişler, saatlerce çene çalarak birbirlerine adreslerini anlatmağa uğraşıyorlardı. Trafiğe mâni oluyorlardı.

Bir kalem kâğıt uzattım. Aktris iki paralel çizgi çizdi. Sonra çizgilerden birinin kenarına dörtgen oturttu.

— İşte şu çizgiler Beyoğlu caddesi, dörtgen de Tokatliyan. Şöyle yürürsünüz. Şuraya saparsınız. Şuradan geçersiniz... Şu kolunuza şöyle birşey gelir... O şeyi geçince şeyle karşılaşırsınız.. Benim oturduğum sokak orasıdır işte. Evin numarası 22. Üçüncü kata çıkın. «Baron Kakof'un evin burası mı?» diye sorun.

Cüzdanıma bu adres vesikasını dikkatle yerleştirdim. Anna Mihailovna'ya veda ettim.

Ertesi gün Petersburg sahne yıldızını ziyarete gideceğim sırada bir dostumla karşılaştım.

— Nereye? - diye sordu.

— Beyoğlu caddesine çıkacağım. Şöyle yürüyüp şuraya sapacağım, şuradan geçerek....

— Ne saçmalıyorsun, Allah aşkına?

— Niçin saçmalıyayım canım? Baron Kakof'lara gidiyorum. Kendileri bu tarif ettiğim adreste oturuyorlarmış.

— Ya? Baronlara gidiyorsun, öyle mi? Fakat orası pek kibar yerdir. Böyle açık renk elbiseyle gidilmez.

— Frak giyecek değilim ya.

— Niçin frak giymiyorsun? Akşam ziyaretlerinde frak giymek nezaket icabıdır. Hem ecnebi memleketlerde olduğumuzu unutma. Vakıa Baron Kakof Rus ama başka milletten davetliler de vardır belki. Sonra gün görmemiş diye Beyaz Rusları âlemin nazarında kepaze edersin.

— Eh öyleyse, ben de frak giyeyim bari...

İki dirhem bir çekirdek giyinerek, Rus âleminde bulunacağımdan memnun, cüzdanımdaki plân gereğince istikamet aldım.

Lâkin İstanbul sokaklarında ev bulmak için insanın numara bilmesi de kâfi gelmez. Meselâ 7 numaralı ev 14 ile 29 un arasına sıkışmıştır. 23 ise mükerrer 127 den sonra gelir.

Galiba bu karışıklık şundan ileri geliyor: Belediyeler evlere numara dağıtırken ne kadar numara varsa hepsini köprü başına küme halinde yığmışlr. Ev sahipleri de oradan geçerken hoşlarına giden numarayı alıp evinin kapısına asmış.

Benim aradığım 22 numara 24 ile 13 arasında zuhur etti. Çıngırağı çaldım. Kapıyı gayet şık kıyafetli bir kadın açtı.

— Anna Mihailovna hanımefendi evdeler mi?

— Hangi Anna Mihailovna Hanımefendi?

— Beyaz Ruslardan..

— Ha... Şu bizim Anna'ya geldiniz demek? (Seslenerek:) Annaaa.. Seni istiyorlar.

Ayak sesleri işitildi. Ve odaların birinden, önünde önlük, elinde bez, aktris göründü:

— Vay! Sen misin Arkadi? Ama niçin mutfak kapısından gelmedin? (Bana kapıyı açan şık kadına dönerek:) Bu adam benim memleketlimdir, Hanımefendi. (Bana:) Haydi mutfağa git de beni bekle. İşimi bitirince bende ben de oraya gelirim.

Mutfağa gittim. Âlâ sıcaktı. Fakat doğrusu ya, süsümle, frakımla kap kacak arasında pek gülünç vaziyetteydim. Acaba aktris yeni bir piyes oynuyordu da onun için mi bu kılıktaydı? İyi ama beni mutfağa sokmanın mânası neydi? O aktrisse, ben aktör değildim ya...

Dışardan, Hanımefendinin emirler verdiği işitiliyordu. Aktris, elinde süpürge, hart hart yerleri süpürüyordu. Nihayet süpürme işi bitti. Hanımefendi:

— Semaveri kur, Anna! diye emir verdi.

Vay! Demek o canım aktris Anna Mihailovna minimini pamuk gibi ellerine kömür alacak, semaveri yakacaktı ha?.

Centilmenliğim tuttu:

— Anna, yazık değil mi ellerinize? Zahmet etmeyin! dedim. Bırakın, semaveri ben yakarım. Lâkin siz şunu tarif edin yalnız: Kömür hangi tarafa, su hangi tarafa konacak?

Hanımefendi, frakıma bakarak:

— Siz Anna'nın memleketlisine benzemiyorsunuz. Doğrusunu söyleyin. Hizmetçimi nereden tanıyorsunuz?

— Petersburg'dan!.. diye ağzımdan kaçırdım. Anna Mihailovna benim piyeslerimde oynardı.

— Siz kimsiniz?

— Arkadi Averçenko...

— Vay! Demek ki bizim Anna da o meşhur Anna Mihailovna ha? Buyurun efendim, salona buyurun. Mutfakta işiniz ne?

Aktris fena halde telâşlandı:

— Ne haddime? Estağfurullah... Ben sizin hizmetçinizim. Salonunuza nasıl girebilirim?

— O nasıl söz efendim? Ben ar-

— Bir oğlunuz oldu...

YAZISIZ!

tık bundan sonra hizmetçi diye sizi evimde nasıl tutabilirim?

— İyi ama, ben dil bilmem, Aktristlikten başka iş yapamam. Hizmetçilik etmezsem neyle geçineceğim. Gene eskisi gibi hizmetçiniz olarak kalayım.

— Kabil mi, efendim, size hizmetçilik ettirmek kabil mi? Rica ederim, salona buyurunuz. Ben şimdi geliyorum.

Ev sahibesi bize ikram edeceklerini hazırlamak için mutfağa girdi. Ben salonda Anna Mihailovna ile yalnız kaldım.

Genç kadın asabiyetle yumruklarını sıkarak:

— Gevezelik yüzünden beni işimden ettin, Arkadi! dedi. Eyvahlar olsun. Şimdi ben ne yapacağım? Ne ile geçineceğim?

(Vâ - Nû)

※

İstatistik merakı

İngiliz gazetelerinin en büyük merakı anket, istatistik ve röportajlardır. Böyle bir Londra gazetesi, bir keresinde okurlarına şöyle bir sual sormuştu: «Bir gazete ile bir kadın arasında ne gibi bir benzerlik vardır?»

Gelen cevaplardan biri şöyle idi:

«Ufak parçalara ayrılan bir gazete artık kadınları ilgilendirmez; ama ufak parçalara doğranan bir kadın bütün gazeteleri ilgilendirir.»

Milletler Gülüyor

PİPO!

Ruh doktoru, hastasının şikâyetini dinliyordu:

— Sormayın doktor; son günlerde bana bir şeyler oldu; bir fikri sabitim var!..

— Fikri sabitler ekseriya çok kolay iyi olur. Söyleyin bakayım ne gibi bir fikri sabitiniz var?

— Nasıl anlatayım bilmem ki... Kendimi pipo olmuş zannediyorum.

— Fakat bu imkânsız; nasıl oldu da kendinizi pipo zannettiniz; ne oluyor o zaman?

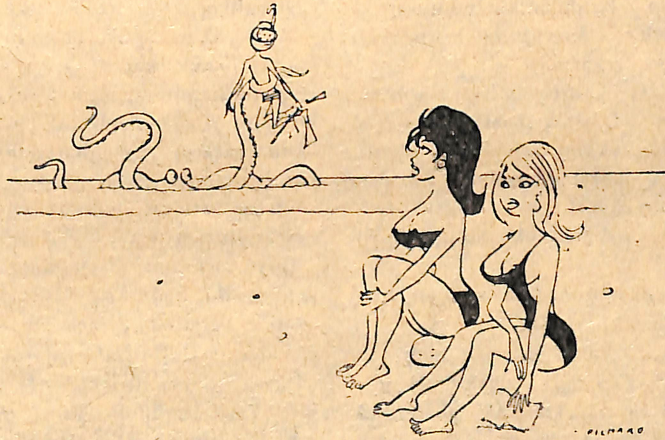
— Durun doktorcuğum en iyisi size göstereyim...

Böyle diyen hasta cebinden, koynundan bir sürü tütün çıkarıp bunu burnuna, kulaklarına, ağzına doldurmağa başladı. Doktor durumun ciddiyetini anlamıştı:

— Zavallı dostum, dedi; iyice hastasınız, ama sakın üzülmeyin bu fikri sabitten kurtulacaksınız. Sizin için bir şeyler yapacağım!..

Hasta başını salladı:

— Benim için yapacağınız en büyük şey şu olacak doktorcuğum, bir kibritiniz var mı acaba?..

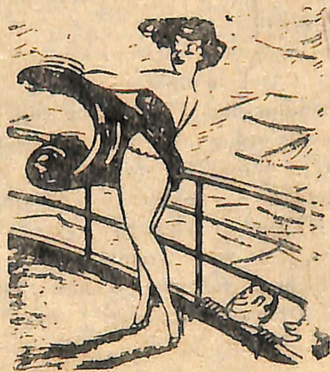

— Nihayet bir şey yakaladı galiba!..

İDEAL!

Müzmin bir bekâra niçin bu kadar senedir evlenmediğini sordular:

— Ben, dedi; daima idealimdeki kadını aradım. Bir gün ona rastladım da... Fakat aksilik bu ya... O da idealindeki erkeği arıyordu.

— Ben sana üçüncü mevkiyle seyahat edelim, birinci mevkiden daha eğlencelidir dememiş miydim!..

Hayret!

Genç adam, ıssız ve tenha yolda arabayı durdurarak aşağıya indi ve motoru biraz yokladıktan sonra, genç kızın yanına gelip:

— Hayret, dedi! Arabadaki bütün benzin su oluvermiş.

Genç kız gülerek cevap verdi:

— Şaşılacak bir şey yok bunda; şimdi yanıma oturacak ve beni öpmeğe kalkacaksınız. O zaman ben size iki tokat atacağım ve su tekrar benzin olacak...

Gömlek!

Kocasının doğum günü için bir gömlek alacaktı. Mağazaya girdi. Tezgâhtar, sordu:

— Ne biçim bir gömlek olsun, spor mu, klâsik mi?..

Kadıncağızın pek bir fikri yoktu gömlekler hakkında; cevap veremedi. O zaman satıcı:

— Madam; dedi, meselâ benim gömleğim gibi olsun mu?

Kadın telâşla:

— Hayır, dedi; rica ederim, temiz bir gömlek verin!..

Bir Fıkra Anlatır mısınız?

— «Klüp 27» de fıkra mı sorarsın, çoook! Hem de uydurma değil öyle, sahici!

Mehmet DEMİR

Yanlış vermişsin...

— Ne hikmetse benim garsonlar hep saf çocuklardır. Şu Mustafa da öyle! Yeni gelmişti... Bir gece ekmek lâzım oldu. Caddenin karşısında da fırın var. «Git, fırından al!» dedim. Yalnız Klübe dönünce, belki kapalı bulur, çalmasın kapıyı diye anahtarı verdim. «Kapıyı kapalı bulursan, açarsın...» dedim. Mustafa gitti...

Beş dakika geçti... On dakika geçti... Onbeş, yirmi, yirmibeş dakika derken, yarım saat geçti... Mustafa gelmez!.. Hay Allah, n'oldu acaba oğlana? Fırın çok çok yüz metre ötede... Derken onbeş dakika daha geçti, oldu kırkbeş dakika! Klübün kapısı güm güm vurulmaya başladı. Koşuştuk, açtık. Baktım: Mustafa! Elleri bomboş...

— Mustafa, hani ekmek oğlum?

— Abi, fırın kapalıydı!

— E, nerdeydin bunca zaman?

— Açayım diye uğraştım abi!..

— Neyi açayım diye uğraştın?

— Fırını abi! Sen anahtarı verirken «Kapalıysa açarsın» demedin miydi?

Kafamdan kaynar sular boşanmış gibi oldu.

— Eeee, açtın mı ulan yoksa?

Mustafa yorgun yorgun, kızgın kızgın cevap verdi:

— Nasıl açayım abi, yanlış anahtar vermişsin, uyduramadım ki!..

Arı...

Aydın, okula geç kalmıştı. Sınıftan içeri girince öğretmen sordu:

— Nerede kaldın oğlum?

— Arı soktu efendim.

— Nereni soktu, göster bakayım?

— Gösteremem efendim.

— Peki, otur yerine öyleyse.

— Oturamam efendim.

Tunç YALMAN

PEMBE MAŞLAHLI HANIM

Sermet Muhtar Alus

— 24 —

Dilimi tutamıyorum ki. O âlâ salonda, o canım kumaşlı perdelerin, kanapelerin, koltukların altında, kapkara zeminli, çividî çiçekli, sarı nakışlı, kasvet verici bir halı... Gördükçe insanın içi kararıyor.

Yatak odası, vapur kamarasından farksızdı. Ağır olsun diye tek pencereye büzmeli stor koymuşlar. Rengi koyu olduğundan odanın içi zifirî karanlık olup gitmiş.

Yatak şatafatlı; üst kısmındaki farbalalar, harçlar lüks, fakat karyola bir türlü görünmüyor.

Ayşe hanım, örtünün bir ucunu usulcacık kaldırırken dayandı; yatağın her tarafı, ecel beşiği gibi sallanmıyor mu?

Karyola, vallahi ya Mahmutpaşa malı, yahut çarşı işi.

Çeyizler de son derece âdiydi.

Paçalık sarımtrak tirşe; üstünde havaî mavi boncuklar, lâcivert işlemeler, bembeyaz danteller; hepsi yeşil, sarı pullarla işlenmiş. Küçük Virjininin güvercin kantosuna çıkarken giydiği elbisenin aynı..

Sabahlık kanarya sarısı renginde ve baştan aşağı limon çiçekli. Sabahlıkta limon çiçeği nerede görülmüş, Allah aşkına?

İç çamaşırları o kadar bayağı ki, yüzde yüz (Gündoğdu) malı. Benim bildiğim, (Gündoğdu) dan, ağaların, arabacıların bayramlıkları alınır.

Güveyin kol düğmelerini hiç görmeyin. Kuruştan bile küçük; ortalarında, sinek gözü kadar üç tane sırça.

Şezlongun üstüne, bir gecelik hırkası, bir de feyyum kürk koymuşlar. Hırka nohudî üzerine yılankavî, kara kara yollu. Dikişleri parmak kalınlığında Ayşe hanım, elini dokundurdu, davul dersinden farksız.

Feyyum kürk de galiba Molla beyin giyilmiş kürkü olacak. Tüylerinin beyazları sarımtrak olmuş, karaları fare sırtına dönmüş.

Karyolanın baş ucundaki komodinin üstünde, sefertası biçiminde, hiç görmediğim şekilde bir surahi; yanında, Abidinin tiyatrosundaki büfecinin bardakları... (Eyfel) kulesi resminde, rengi kararmış bir saat; ne yelkovanı var, ne akrebi.

Duvara bir seccade mıhlamışlar. Üstünde, allı yeşilli bayraklar, kuşlar, kılıç, kalkan resimleri...

Lâvabo da son derece aşağılıktı. Aynası (bizote) değildi. Mermerinin kaç yerinde damarlar, çatlaklar vardı. Saçımı düzeltmek için bir yaklaşayım dedim, dirseğim dokunmadan dört bölük olacak.

Yatak odasında, güveyin resmi bulunmaz mı?.. Ayşe hanım da bana soruyor. (Tayfur beyin fotoğrafını göremedim) diyor.

Karyolanın ayak ucuna, bacakları çarpık, bodur bir dolap koymuşlar. Üstüne, sarı teneke çerçeveli, kartvizit kadar bir fotoğraf oturtmuşlar.. Yani Tayfurun kaç sene evvelki resmi, Babıâliye ilk girdiği zamanki hali. Daha bıyıkları bile terlememiş. Ne arkasında sırmalı ulâ elbisesi var, ne de göğsünde nişanları.

Nereden buldularsa bulmuşlar. Öldürseler, Tayfur bu fotoğrafı meydana çıkarmaz.

Kanarya, mütemadiyen kolumu çekiyor. (İncesaz başladı; kemanî Memduh taksim edecek, udî Mısırlı İbrahim gazel okuyacak, Karakaş şarkı söyliyecek; ne duruyoruz?) diye iki ayağımı bir pabuça koyuyor.

— Ayşe hanımcığım, sen git, beni rahat bırak! dedim.

Herkes, düğün evlerine niçin taşınıyor? Çeyizleri, davetlileri görmek, biraz da kendini göstermek için değil mi?

Tuvaletim mükemmel; vekil, vükelâ haremlerinden fazlam var, eksiğim yok. Tek taşlı küpelerim kulağımda, pılanta tarağım topuzum da, elmaslarım üstümle... Muhakkak ki, hepsinden de güzelim.

Yatak odasında, bir kenara çekilerek, yüzüme biraz pudra, allık sürdüm, saçlarımı düzelttim; o âdi aynalı dolapta kendime baktım... Vallahi herkesten üstünüm.

Odadan fırladım, Kanaryanın Dilâviz hanımı, kolumdan yakalamış, (elmasım, pederiniz Mehmet paşa hazretleri canım ciğerimdir; yemeğe inelim!) diye asılıyor.

Ayşe hanım çoktan sofraya oturmuş.

Yemekte, yanımdaki iki alafranga hanım, mütemadiyen fransızca konuşuyorlar, rum sofracıya boyuna fransızca hitap ediyorlar:

— Mademoiselle, donnez moi un autre couteau...

— Apportez-moi, s'il vous plait, la sauce anglaise.

En baş sofraya tesadüf etmişim. Herkes çala kaşık yemek yiyor. Fikret paşanın hanımefendi, gelinlerini yanına almış, kolları sıvamış. Rasim paşanınkiler, tabaklarını tepeleme doldurmuşlar, nefes nefese girişmişler... Van valisinin sıska kızı, önündeki çerez tabaklarının hepsini yarılamış...

Karşıma tesadüf eden Başkâtipler, önlerine getirilen her yemeğe başlarını çeviriyorlar; istemem de demiyorlar da dudak büküyorlar.

Yanımdaki züppe hanımlar hep çenede:

— Je desire un champagne.

— Je prefere le vermout.

Başkâtibinkiler, ağızlarına bir şey koymadan kalktılar. Bazı hanımefendiler de, onlardan gayrete gelerek oturamadı; züppeler de ayaklandı.

Ben ne diye duruyorum; Tayfurun zerde pilâvını mı bekliyorum?

Sofaya kendimi attım.

Soldaki odanın kapısına bir çarşaf asmışlar: İçeride Memduhun sazı çalıyor.

Geçilecek yer yok. Kapının dışında, üstüste kaç tane sandalye. Hepsini hanımlar işgal etmiş. Başı hotozlu, yüzü düzgünlü, püskürme benli, kırkını aşkın hanımlar ortalığı kaplamış. Hele perdeye yakın olup ta aralığa tesadüf edenlerin halini görmeyin.

Güya sıcaktan bunaldıkları için, göğüslerini, bağırlarını açmışlar; ellerinde yelpazeler, ipek mendiller, çiçekler... Başlarını uzatarak, göz süzerek, durmadan ah! of! ediyorlar. (Yaşa Memduhcuğum!.. Sen ölme İbrahimciğim!.. Varol, Karakaşcığım!..) diye iç çekiyorlar.

Baş köşeye geçen Kanarya, beni görünce yanına çağırdı. Yanyana sandalyeye iliştik.

Ayşe hanım aşka gelmiş. Başını perdenin arasından uzatarak rica rica üstüne:

— Memduhcuğum, cariyen olayım, rastta karar kıl... Sen de Karakaşcığım lütfedeceksin:

Serta kadem ey pembe ten
Meftunun oldum işte ben.

Karakaş, hiç işitmemezliğe geliyor. Bu sefer Mısırlı İbrahime hitap ediyor:

— Aslanım, İbrahim paşacığım, bari sen diriğ etme:

Yüzündür cihanı münevver eden
Fedadır yoluna bu cân u bu ten.

Ayşe hanım: (Hani şekerim lütfedecektin?.. Bekliyoruz gözümün elifi!) derken Memduh kafasını uzattı. (Ne emredersiniz sultanım?) diye bana soruyor; (hanımefendi hemşiremizin iradeleri!) diye boyun büküyor.

Ne diyeyim?.. Tayfurun: (Çeşmi mahmurum...) şarkısı ağzımdan çıkmaz mı?

Derhal Hicaz faslı yaptılar; saz şarkıyı çalmağa başladı.

Memduh hem yayını çekiyor, hem de ayağiyle perdeyi aralıyarak, yüzüme bakıp gerdan kırıyor; (emriniz yerine geldi mi Pembe Maşlahlı sultanım?) diyor.

Demek, pembe maşlahlığımı Memduh bile biliyor.

Artık duramadım. Kanarya, istediği kadar otursun, yerimden sıçradım.

Merkez kumandanının takımı, raksedecekmiş!..

Yukarıki büyük salonun duvar tarafındaki sandalyeleri, koltukları hep çekmişler; bütün hanımefendiler beri yana toplanmış... Halk kucak kucağa, omuz omuza...

Bir kenarda ayakta durdum. Orkestra, (Todilerde çengi çıkar) ı vuruyor.

Annemin çocukluğundaki kırk yıllık hava.

Kantoları, rakısları, hiç görmedik demeyiniz. Tıpkı Abidinin, Hasanın, Şevkinin tiyatrolarındaki tarz; ayni kıyafetler, ayni kantolar, ayni düettolar: Çoban, gemici, acem.

Yanımdakiler boyuna fısıldaşıyorlar.

Küçük Eleni, hafta iki gün bunlara ders gösterirmiş; Şamram besteler meşkettirirmiş. Alafranga ayak oyunlarına da, (Konkordiya) tiyatrosundan bir aktris geliyormuş ama, fevkalâde güzel olduğu için Fehmi paşa çekmiş.

Bu kargaşalığa dalmıştım. Bir de bakayım ki, kapı aralıklarında pırıl pırıl gözler.

Dayı bey, kır bıyıklarını avucu ile kapatarak, fesini de çıkararak, yere çömelmiş; koltuğunun altında, sakallı bir beyin kafası; ayak uçlarında bir bey daha.. Tuhaf değil mi, Topaç Molla yok...

Salonun içi, nefes alınamıyacak bir hal aldı.. Kızların oynadıklarını hep gördüğümüz şeylerdi. Yalnız aradaki fark, tiyatroların kartolozlarının yerine, genç, dilber Çerkes kızları. Erkek olsam, haydi tahammül edip seyredeyim.

Kendimi aşağıya attım.

Kanarya, perdenin önünde, gene yalvarıp yakarmada; (**Etmiyor hiç merhamet canan benim feryadıma** şarkısını ihsan et Memduh paşacığım!) diye büklüm büklüm olmakta.

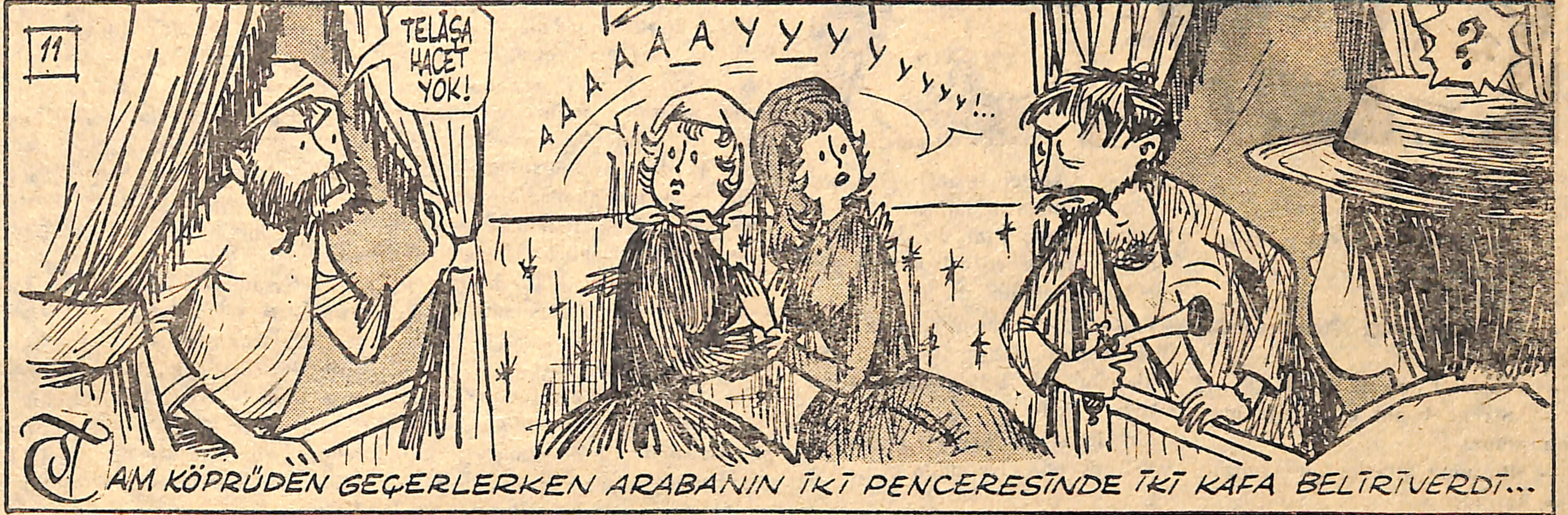
Tayfur herhalde selâmlıkta olacağı için bahçeye çıkmak istiyorum, Molla bey musallat olacak diye cesaret edemiyorum. Beyler tıklım tıklım... Rezaletin son günası çıkmaz mı?

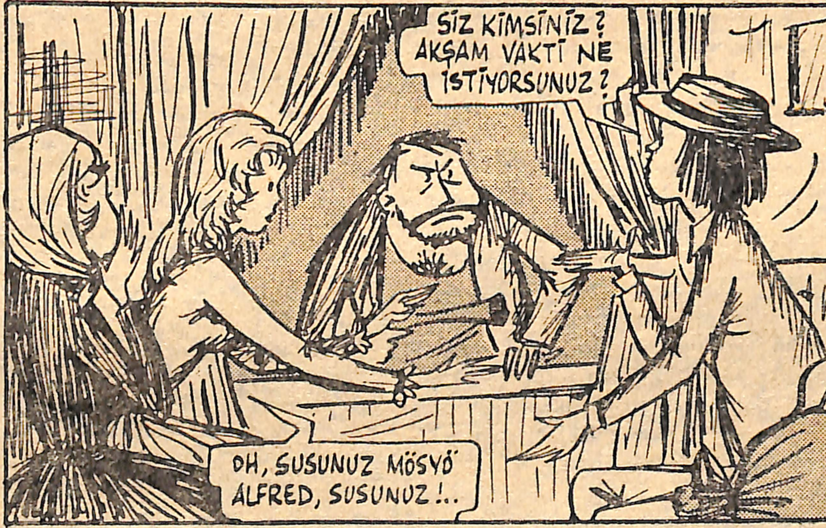
Kanaryanın kulağına yalvardım; Agavniyi bulup usulcacık tembih etsin; bahçeyi kolaçan ettirsin... Molla bey meydanlarda mı, değil mi?

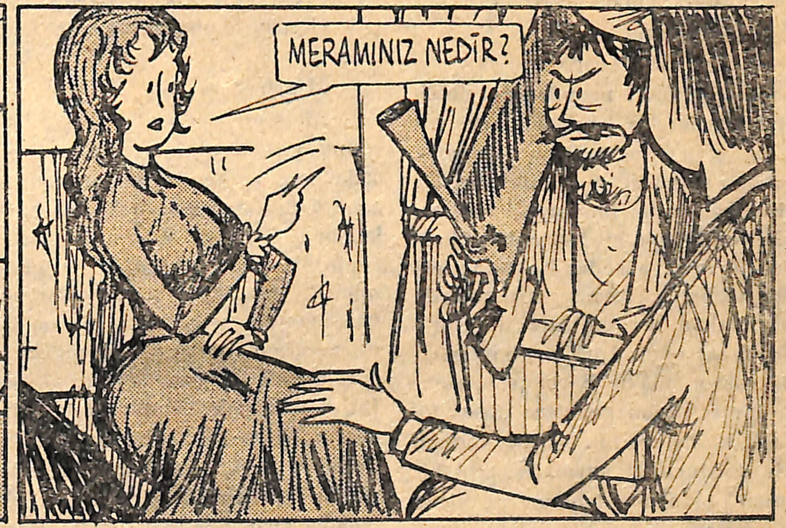
(Devamı var)

bir çalgıcının seyahati

çizen: BÜLENT EREN

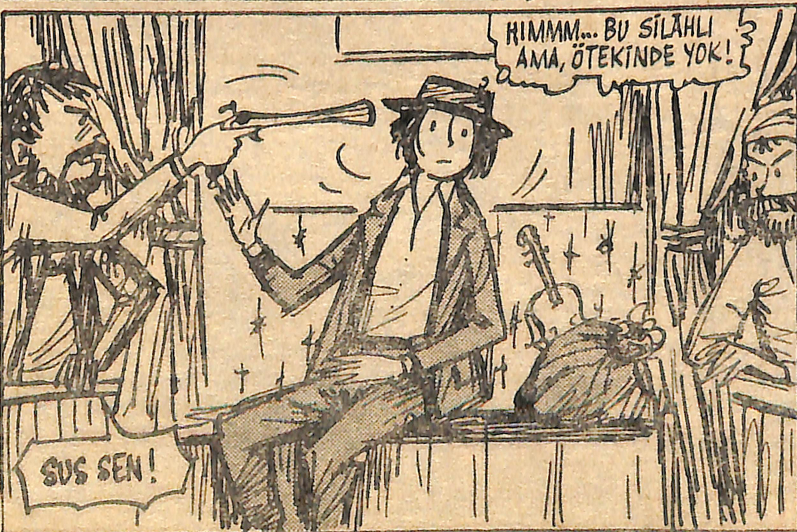

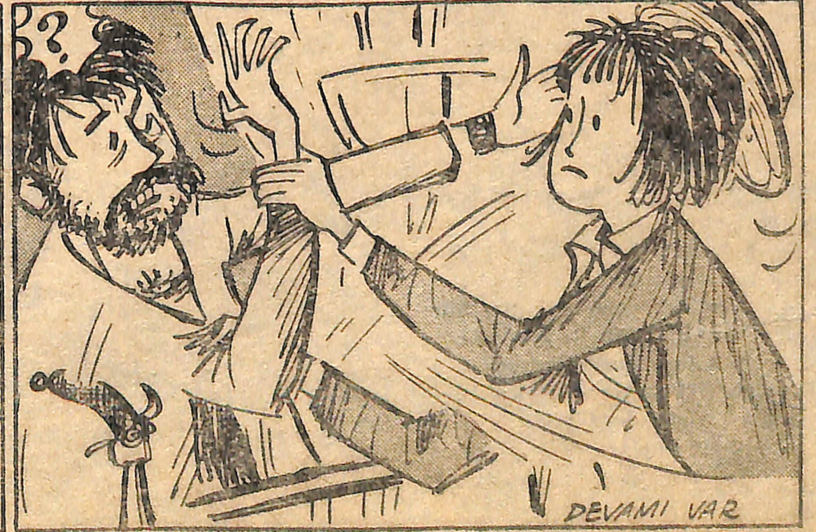

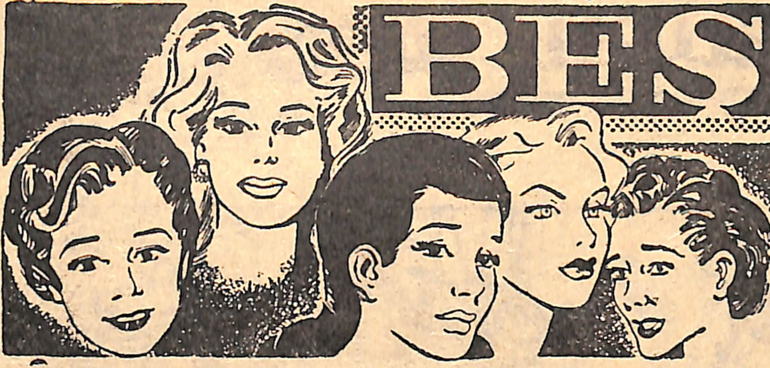

BEŞ Genç Kız

Yazan: RONA JAFFE
Çeviren: GÖNÜL SUVEREN

— 41 —

— «Bu seneki Harvard-Yale maçına gittiniz mi?»

— «Hayır.»

— «O halde maçı televizyonda seyrettiniz.»

— «Maalesef onu da yapamadım.»

— «Siz ne biçim Üniversite mezunusunuz?»

— «Burnunu kitaplardan çıkarmıyan nevinden.»

— «Buna inanamam. Çünki.... Çok güzelsiniz.»

— «Teşekkür ederim.»

Masanın öbür ucunda Mr. Shalimar Barbara'ya heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlatıyordu. Caroline adamın sesini duymamakla beraber, Mr. Shalimar'ın Barbara'ya eski zaferlerini hikâye ettiğini anladı. Barbara o zamana kadar bu hikâyeleri duymamıştı. Adamın sözlerini de hürmetkâr bir dikkatle dinliyordu, fakat onda April'in hayranlığı da yoktu. Bilâkis Barbara'da, geveze bir sarhoşun karşısına düşen insanların hali vardı. Genç kadının Mr. Shalimar'ın ayıkken nasıl bir insan olduğunu tahmine çalıştığı belliydi.

Mr. Bossart, «Şehirde mi oturuyorsunuz?» diye sordu.

— «Evet. Ailem Port Blair'de.»

— «Sahi mi? Hafta sonlarını herhalde onlarla geçiriyorsunuz.»

Croline, «Her zaman değil,» diye cevap verdi.

— «Burada daha eğleniyorsunuz da ondan....»

Garsonlar çorba tabaklarını almış, onun yerine tavuk getirmişlerdi. Mr. Bossart cebinden altın bir çakı çıkararak tavuğunu bununla kesmeğe başladı. Sonra da Caroline'e bakarak, gayet tabii bir tavırla, «Noel hediyesi!» dedi.

— «Çok güzel.»

Adam çakıyı peçetesine sildikten sonra, «Bakın,» diye gülümsedi. «Şu tirbişon.. Şu törpü.. Bu da keski. Şimdiye kadar keskisi olan bir çakı herhalde görmediniz.»

— «Altın çakı da görmedim.»

Mr. Bossart, «Evde yetmiş iki çakım var,» dedi. «Senelerden beri biriktiriyorum.»

— «Sahi mi? Sizde bir silâh deposu var desenize.»

— «Otuz beş tane de antika tüfeğim var. Bir çift de on yedinci asırdan kalma duello tabancası.... Hoş muhakkak benim neden bahsettiğimi anlamadınız bile.»

— «Bütün bunlar çok enteresan.»

— «Tabanca, bıçak koleksiyonu yapmak erkeklere mahsus bir şey. Kadınlar bunların lâfından bile sıkılırlar.» Genç kıza dostane fakat yine de ona tepeden bakarmış gibi bir tavırla gülümsedi.

Caroline, «Ne biçim adam bu?» diye düşündü. Sonra Bossart'a, «Silâhlardan pek anlamadığımı itiraf edeyim,» dedi.

Mr. Bossart, «Sizinle konuşmak zevkli oluyor,» diye gülümsedi. «Daha kahve ister misiniz?»

— «Teşekkür ederim, hayır.»

— «Neden dansetmiyoruz o halde?»

— «Hayhay...»»

Mr. Bossart ayağa kalkarak, Caroline'in sandalyesini çekti, ve masadakilere hafifçe başını sallıyarak genç kızı piste götürdü. Dansa başladılar... Caroline kendini dikenle kaplı bir tahta parçasına sarılmış zannediyordu. Adamın el sıkışırken ona uzattığı sert, âdeta bir makine parçasını andıran parmakları, görülmemiş bir şey değildi artık. Bu daha ziyade adamın sert vücudünün açıkta kalmış bir parçasıydı. Caroline kendi kendine, «Amanda Farrow'la onun birbirlerine âşık olduğuna inanamıyorum,» dedi. «Dünyada sevemiyecek iki insan varsa, onlar da Miss Farrow'la, Mr. Bossart...»

Hiç konuşmadan dansediyorlardı. Caroline usulcacık etrafına baktı. Brenda'nın gözlerini kocaman kocaman açarak onları süzdüğünü, sonra da yanındaki kızları dürttüğünü gördü. Caroline onların kendisine pazartesi günü neler söyliyeceklerini pekâlâ tahmin ediyordu. «Seni Mr. Bossart'la dansederken gördüm!» Caroline koltuklarının altına birer içki şişesi sıkıştırmış olan Mike'in April'le yandaki küçük salona gittiğini farketti.

Mr. Bossart, «Küçük salon daha iyi,» dedi. «Oraya gidelim mi? Yoksa barı mı tercih edersiniz?»

— «Belki küçük salonda da bar vardır. İsterseniz bir bakalım.» Caroline onunla birlikte görünmekten memnundu, fakat guruptan ayrılıp tek başına Mr. Bossart'la dolaşmayı da istemiyordu. Büroda dedikodu kolay yayılırdı. Fakat Miss Farrow'un haklarını ele geçirmeden, sadece onun gibi rezil olmanın ne faydası vardı?

Saat dokuzu geçmişti. Randevuları olan kızlar, kocaları bekleyen kadınlar yavaş yavaş oradan ayrılmaktaydılar. Caroline Mary Agnes'in asansöre doğru gittiğini gördü. Mr. Bossart tenha olan küçük salonun bir köşesindeki masayı çekerek, genç kızı oturttu.

— «Bar da var,» dedi. «Neyse şanslıymışız. Ne içmek istersiniz?»

— «Viski rica edeceğim.»

Mr. Bossart içkileri getirdikten sonra genç kıza sokularak, kolunu onun beline doladı. «Buradan çıktıktan sonra sizi evinize götürebilir miyim?»

— «Beşinci caddede on buçukta biriyle bulaşacağım. Eğer yolunuzun üstündeyse, beni bırakırsanız minnettar olurum. Fakat yolunuzun üstünde olacağını da pek zannetmiyorum.»

— «Sevgilinizle mi buluşacaksınız?»

— «Hayır... Bir erkek arkadaşla.»

Mr. Bossart güldü. «Kız arkadaşınız olsaydı oraya kadar gelmeyi göze alırdım. Benim küçük spor arabamı göremiyeceğinize bayağı üzülüyorum. Herhalde beğenirdiniz.»

«— Muhakkak.»

«— Neyse... Başka sefere görür sünüz.»

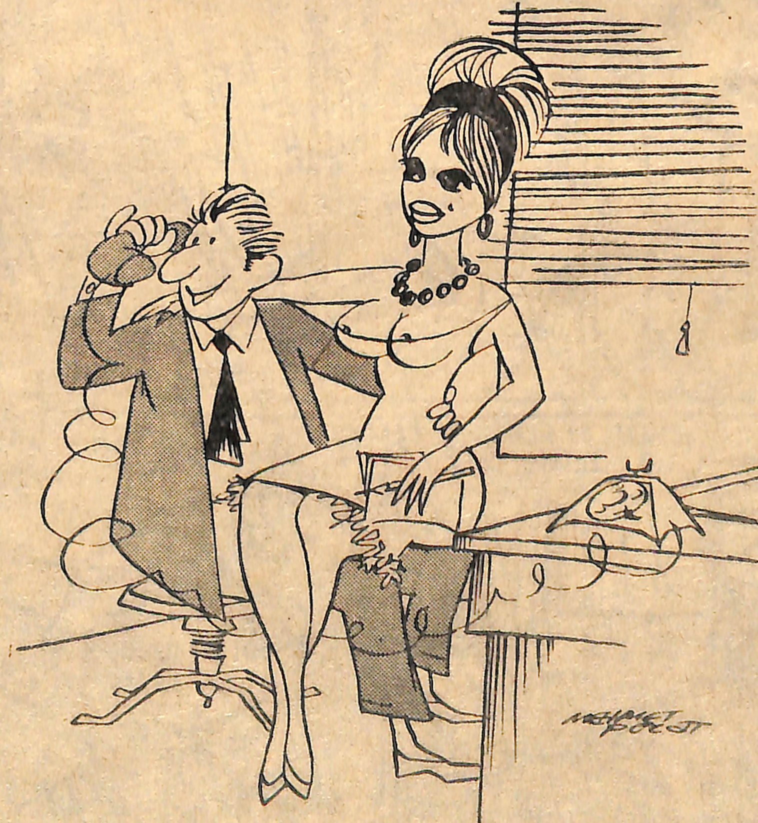
«— Evet, başka sefere.» Adama üzülme gibi tebessüm etti Caroline, fakat başka sefer olmıyacağını da biliyordu. Zira bir daha Mr. Bossart'la konuşmağa hiç niyeti yoktu. Meşhur Mr. Bossart'la, o nüfuzlu Umum Müdür Muavini ile konuşmak, onun memnun etmeğe çalışıp gülümsemek, onun hoşuna gidecek sözleri bulup söylemek bir hayli eğlenceliydi. Fakat bir erkek olarak Mr. Bossart kadar can sıkıcı mahlûk da yoktu. Caroline böyle hissettiği için maceranın başı addetmişti. Mr. Bossart'ın kendisinden hoşlanmıyacağı aklına gelirdi de, adamın can sıkacağı hiç gelmezdi doğrusu. O kadar da taban tabana zıtlardı ki. Üstelik birbirlerini iyice anlamayı da pek istemiyorlardı. Mr. Bossart'ın bütün istediği yeni bir zaferdi herhalde. Maamafih belki de adam kibarlık olsun diye genç kızı evine kadar götürmeyi teklif etmişti. Bir bakıma Caroline de bir zafer istiyordu. Mr. Bossart'ın nazarı dikkatini celbetmeyi. Aralarındaki yegâne müşterek nokta buydu: Zafere erişme hırsı... Caroline ömründe Mr. Bossart'ın yanındaki kadar sıkıldığını da hiç hatırlamıyordu. Mr. Shalimar'la Barbara Lemont'un masalarına doğru geldiğini görünce bayağı sevindi.

Mr. Shalimar, «Miss Lemont'la tanışmış mıydınız?» diye sordu. Caroline hayretle adamın dilinin iyice peltekleşmiş olduğunu farketti. Shalimar'ın o halini o zamana kadar hiç görmemişti.

Mr. Bossart nâzik bir tavırla, «Evet,» diye cevap verdi.

Mr. Shalimar bir sandalye çekerek Barbara'yı oturttu, sonra da onun yanına çökerek, elini masanın altına soktu. «Miss Lemmont'la bu akşam tanıştım. Çok hoş bir kız, öyle değil mi?»

(Devamı var)

— Merak etmeyiniz müdür beyefendi, işler eskisi gibi gidiyor!

KOMİSER OSMAN

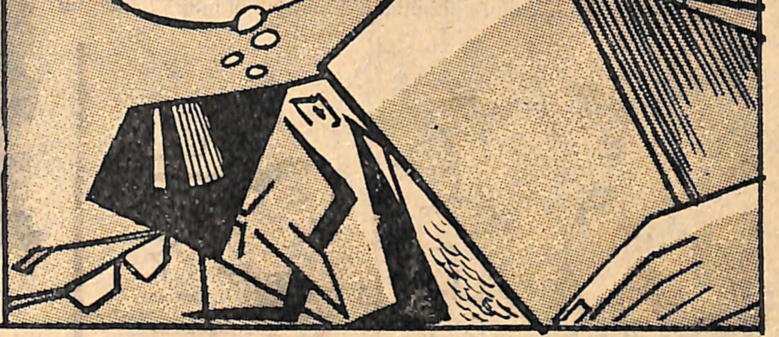

TURHAN SELÇUK

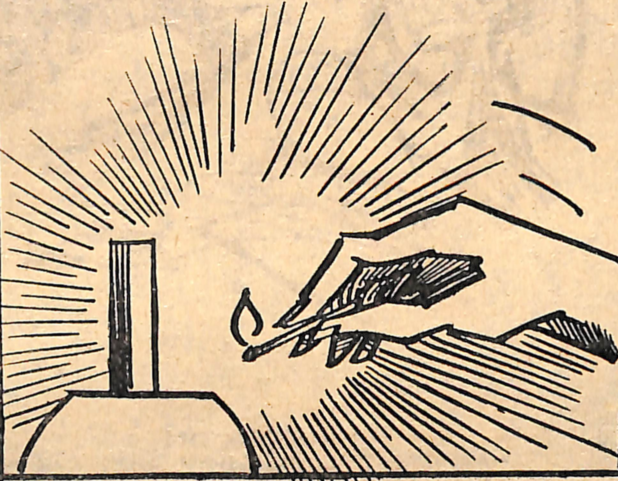
DÜĞÜN GECESİ ESRARI

(24)

DÜĞÜN GECESİ KAFASINA YEDİĞİ BİR DARBE İLE KOMİSER OSMAN YERE YIKILIR...

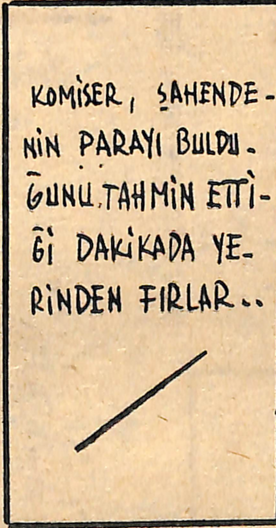

ŞAHENDE HANIM KOCASINI BİR DARBEDE BAYILTTIKTAN SONRA LÂMBAYI TEKRAR YAKAR...

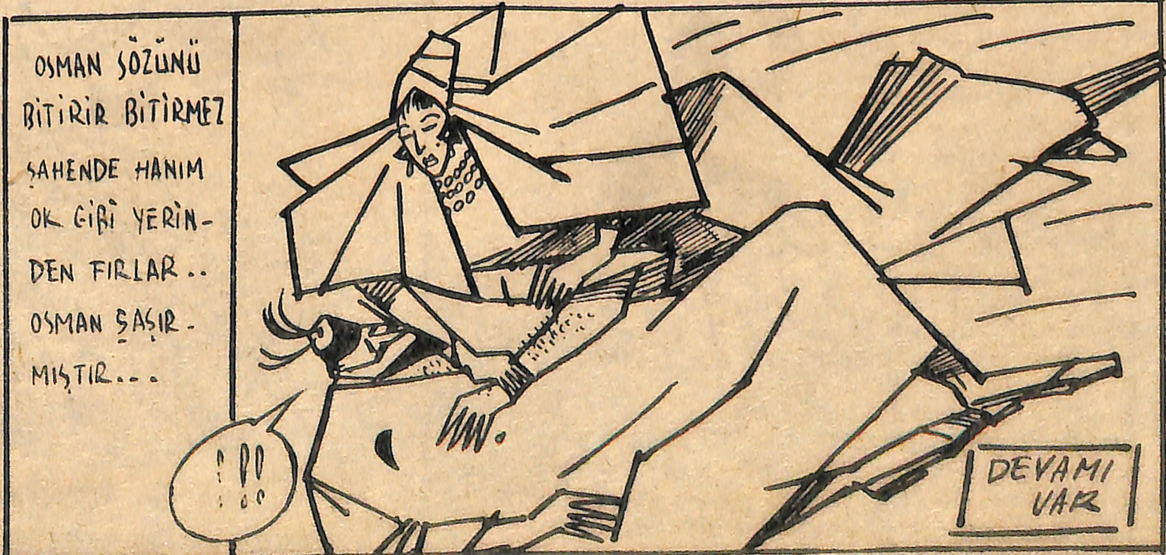

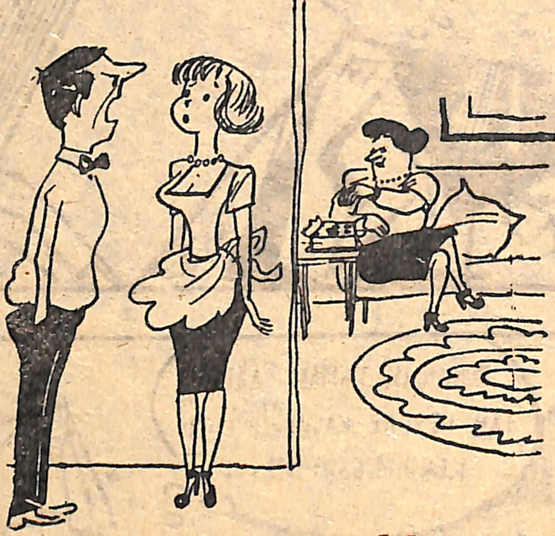

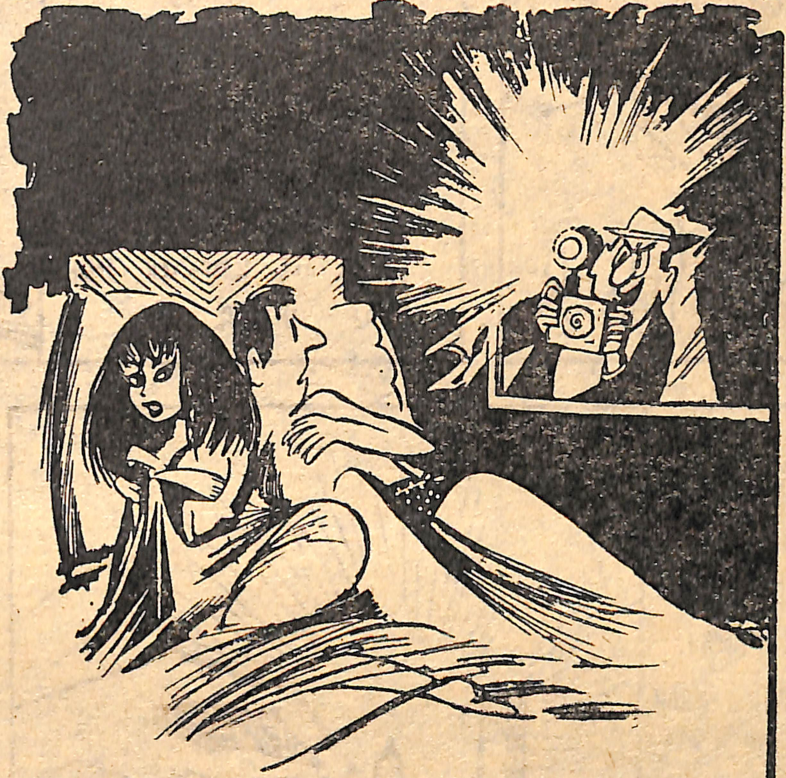

Dünya Karikatürleri

—KAYNANANIZ OKUMAK İÇİN BİR KİTAP İSTİYOR...
—VAPUR TARİFESİNİ VERİVER...

AMERİKA'DA:
—HİÇ RAHATSIZ OLMAYIN, BOŞANMA DÂVÂSINI KOLAYLAŞTIRMAK İÇİN BİR RESİM ÇEKİP GİDECEĞİM...

—ÖNDE İKİ FAR, ARKADA BİR KIRMIZI LÂMBA... HİÇ BU BİÇİM OTOMOBİL GÖRMEDİM!

—AMAN NE TATLI ŞEYLER ANLATIYORSUNUZ... PEKİ, BİRİNCİ MİLYONDAN SONRA İKİNCİ, ÜÇÜNCÜ, DÖRDÜNCÜ MİLYONLARI NASIL KAZANDINIZ?

YAZISIZ

Akbaba Karikatürlü Reklâm Servisi

Akbaba Yayınevi, bütün karikatür ve yazı ailesinin yardımı ile bir «Akbaba Reklâm» servisi kurdu.

Akbaba Reklâm

Satışa çıkardığınız veya çıkaracağınız bütün malların reklâmını, en sanatkâr fırçaların zarif çizgileriyle canlandıracak ve en tanınmış yazarların sözlerile dile getirecektir.

Akbaba Reklâm

İş ve ticaret müesseselerini, düşünmekten, yorulmaktan ve bilhassa beceriksiz, acemi ellerin hazırladığı, güzellikten uzak ilânlardan kurtaracak, her hazırlıyacağı reklâma çizgi ve yazı sanatının bütün cazibesini katacaktır.

Karikatürlü reklâmlarınızı yaptırırken, yalnız söylenmesini istediğiniz fikri not halinde vermeniz kâfidir.

Akbabanın eşsiz sanat kadrosu, zekâsını sizin için çalıştıracak, en güzel resmi, en sevimli cümleyi bulacaktır.

Akbaba Reklâm

Yalnız resimleri ve yazıları hazırlamakla kalmayacak, klişelerini kendi tecrübeli ustalarına yaptıracak ve hizmetinize sunacaktır.

Bütün bir sahifenin bedeli, ressam, klişe ve bir defa Akbaba'da basılmak dahil, 2500, yarım sahife 1250, çeyrek sahife 650 liradır.

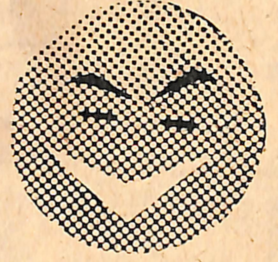
On santimlik karikatürlü küçük ilânlar, resim, klişe dahil, bir defalık basılışı 250 liradır.

İlânlar, çalıştığımız prodüktörler eliyle verilebileceği gibi doğrudan doğruya Akbaba idarehanesine de müracaat edilebilir.

AK. 75

Hacı Bekirin adı :

Dünyanın ağız tadı !

İ Ş T E :

Babadan oğula, dededen toruna kalan bir şöhret!

ALİ MUHİDDİN HACI BEKİR

Merkezi : BAHÇEKAPI

Şubeleri :
Beyoğlu, Karaköy, Kadıköy, Parmakkapı

AK. 76

GRAFİKA

SANA'nın nefis ve taze tadına bayılırım...

Her sabah kahvaltıda bol SANA yerim : mektepte, derste ve oyunda kendimi çok dinç hissederim.

Annem, SANA'nın ihtiva ettiği kalori ve vitaminlerin gelişmem için elzem olduğunu her zaman söyler.

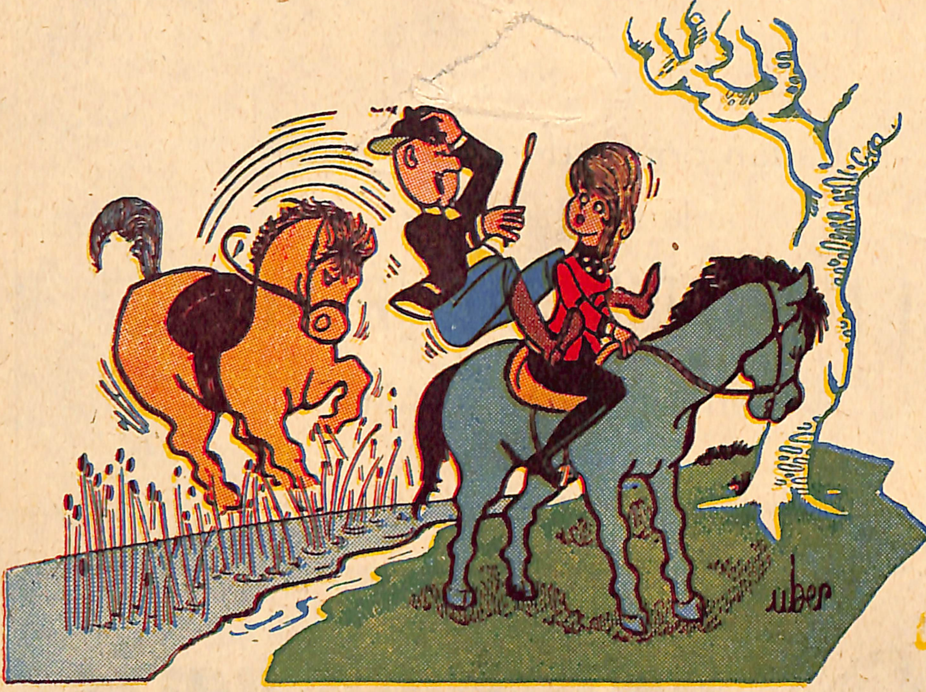

Ağıza tat, vücuda sıhhat!

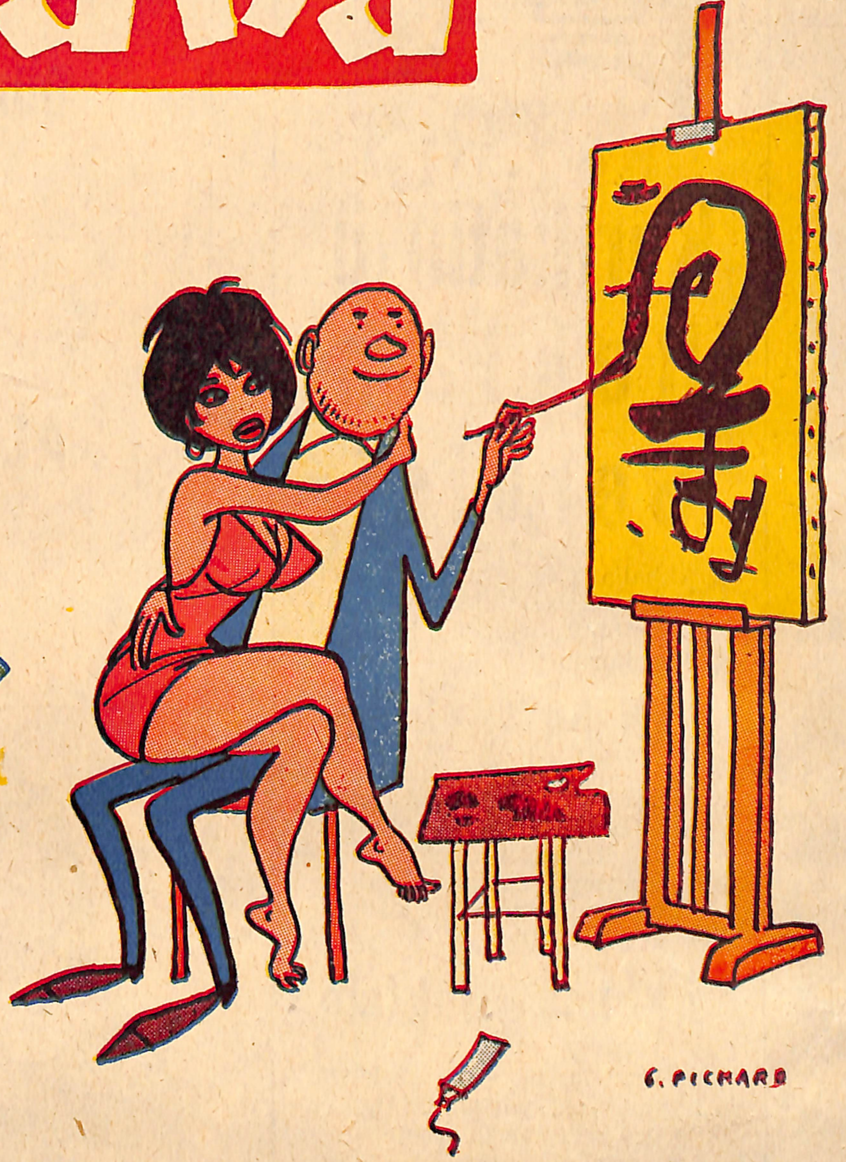
İlancılık - 3200 - 77

S 218

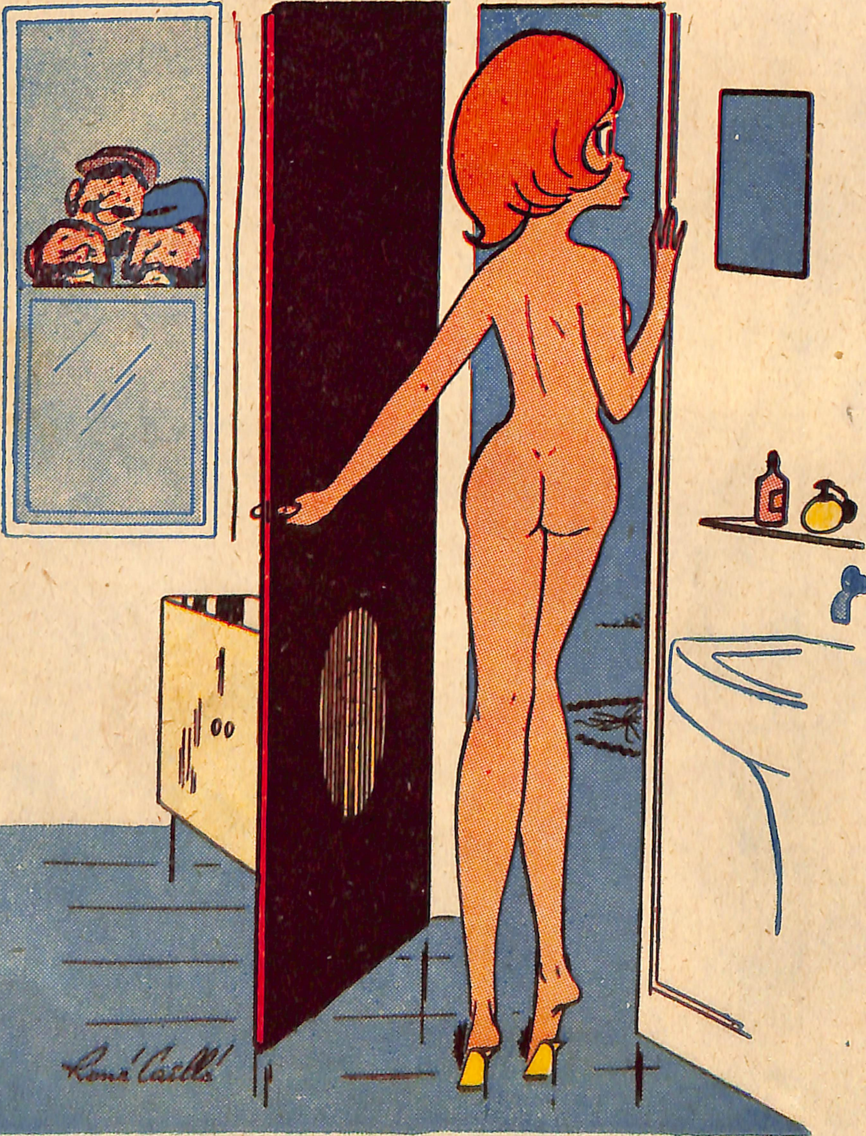
Akbaba

– MÜSAADENİZLE BAYAN...

YENİ RESSAM – ESKİ RESSAMLARLA ARAMIZDAKİ FARK BU: ONLAR SENİ MODEL YAPIP KARŞILARINA OTURTURLARDI..

– DİLENCİLERE AZ PARA VERDİN GALİBA... DAHA BİRŞEYLER BEKLİYORLAR!

– RAHATSIZ OLMAYINIZ, GÖZLÜĞÜMÜ ARIYORUM!